

บทนำ

“ตื่นได้แล้วไอ้ตาล! น้ำมันสายนะแล้ว ตลาดจะวายผู้ชายจะหมดอนาคตแกจะขึ้นคาน มดลูกแกจะมีแต่หยากไยหินปูนจะเกาะยิ่งกว่าสุสาน หอยล้นปี แท่นชุดเจาะน้ำมันที่อ่าวไทยยังเอาไม่อยู่เลย ไอ้ตาล...ตื่น! ไฟไหม้! ไอ้ตาล!”

เสียงดังปลุกที่ทำจากเสียงตะโกนโหวกเหวกของตัวเอง ส่งผลให้ผู้เป็นเจ้าของบิดกายไปมาอย่างเกียจคร้าน จากนั้นจึงเลื่อนมือไปตามข้างตัวตามประสานิสัยเสียที่ชอบฟังเพลงจากโทรศัพท์บ้างก็เล่นไลน์ไถอินสตาแกรมก่อนนอน

แต่สิ่งที่เจอไม่ใช่โทรศัพท์...

“เสียงปลุกอะไรของคุณนะตาล ปิดเถอะ...จะนอน” เสียงทุ้มเข้มของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นในระยะใกล้ ก่อนที่ท่อนแขนกำยำจะพาดผ่านเอวเล็กและดึงสวาร์างบอบบางเข้าไปกอด

อ้อมแขนที่รัดจริงส่งผลให้ตุลยดาขมวดคิ้ว สงสัยว่าใครกันที่นอนกับเธอ แต่ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งปวดหัว มันทนและตื้อไปหมดจนคิดไม่ออกว่าเกิด

อะไรขึ้น จึงลืมตาขึ้นมาอย่างช้าๆ ภาพที่เห็นคือเพดานที่ประดับด้วยแชนเดอ-
เลียร์หรูหรา ทำให้เธอสำนึกได้ว่าที่นี้ห้องกง ไมเซ่ที่ห้องนอนในคอนโดของ
เธอ

ความทรงจำค่อยๆ หายกลับมามีอย่างช้าๆ เธออยู่ห้องกง มาทำงาน
กับเชษฐา และไปงานฉลองหลังเสร็จงานกับชญานิน แต่หลังจากนั้นเธอไม่
แน่ใจ รู้สึกแต่ความรู้สึกวบหวมยามอยู่ใกล้ชิดกับ...

ให้ตายเถอะ...ใครกอดเธอนะ!

ดวงตากลมโตตัวกลับมามองหนุ่มข้างตัว สติที่กระจัดกระจายเริ่ม
คืนมาทีละน้อย เริ่มคล้อยคล้าคล้าคิดว่าเมื่อคืนเธอทำอะไรลงไปบ้าง

เธอไปฉลองกับชญานิน แล้วก็เผลอระบายความอัดอั้นเรื่องเชษฐาที่
บอกว่าไม่อยากเป็นเพื่อนเธออีกแล้ว มันทำให้เธอคิดมาก ยิ่งคิดมากเธอก็
ยิ่งดื่ม ดื่ม และดื่มต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งชญานินมาคุยด้วย นำแปลกที่
เธอก็ไม่ใช่คนไว้วางใจคนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานแถมยังเป็นลูกค้าบริษัทโฆษณา
อีกต่างหาก แต่ทำไมพอติไซเนอร์สาวมาคุยด้วย เธอก็ระบายสิ่งที่อยู่ในใจ
ออกมาจนหมด

และใช่...เธอดื่มต่อ!

ชญานินส่งเหล้าให้เธอไม่ยั้ง ทั้งยังพูดคุยให้คำปรึกษาให้เธอถาม
เชษฐาไปตรงๆ เลย แต่เธอก็ยังไม่กล้าอยู่ดี ยิ่งคิดก็ยิ่งเครียด ยิ่งเครียดก็
ยิ่งดื่ม จากนั้นก็ทำอะไรไม่ได้มากนัก ภาพทุกอย่างมันพร่าเลือนไม่ปะติด-
ปะต่อ ชญานินและสามีมาส่งเธอที่นี่ รู้ตัวอีกทีก็อยู่ในอ้อมกอดของเชษฐา
และจากนั้นก็... 'จุกกัน'

โอ...ให้ตาย!

การที่ตื่นมาแล้วเห็นภาพตัวเองนอนเปลือยกายอยู่บนเตียงเดียวกับ
ผู้ชายทำเอาตุลยดาแทบบ้า แต่การที่คนคนนั้นคือเชษฐาที่เคยเป็นเพื่อน แต่
ก็ทำตัวห่างเหินทั้งยังพูดใส่หน้าเธอว่าไม่อยากเป็นเพื่อนเธอแล้ว ซ้ำยัง
วางมาดเป็นเจ้านายอีกต่างหาก ส่งผลให้เธออยากจะวิ่งไปเอาหัวโขกเสาบ้าน

ให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ไม่อยากเชื่อว่าเธอ ‘ทำ’ ไปแล้วจริงๆ

ถึงจะขาดแคลนผู้ชายแต่เธอก็เลือก... ไม่อยากจะทำเลยเธอกับ
เซษฐา ‘กินกันเอง’ ไปแล้ว!

อยากจะทำตาย!

“ตื่นแล้วหรือ” เสียงเข้มคันทูที่ได้ยินมาตลอดตั้งแต่สมัยวัยรุ่นจนถึง
ตอนนี้ดังกระซิบข้างหู ชัดแจ้งหะความคิดที่กำลังลอยไปไกลของตุลดาให้
กลับมาอีกครั้ง

หญิงสาวหันขวับแล้วชกลงบนหน้าท้องเต็มไปด้วยกลัมน้ำหนักแน่น
ของเซษฐาเต็มแรง!

“ตาล!” คนถูกประทุษร้ายร้องลั่น แล้วรวบข้อมือเล็กของหญิงสาวไว้
ก่อนที่จะเธอจะทำร้ายเขาไปมากกว่านี้

ตุลดาสติแตกเกินกว่าที่เซษฐาจะรับมือไหว เธอสะบัดมือจนหลุด
จากการเกาะกุมของมือหนา หมายถึงเข้าครึ่งปากครึ่งจมูกเขาต่อ แต่เซษฐา
ก็คว้ามือเธอไว้ พอสู้ไม่ได้ เธอจึงใช้เสียงเข้าสู่ “คุณทำอะไรฉัน!”

“ผมต่างหากที่ต้องพูดประโยคนี้ ในเมื่อคุณจะทำผม”

“อะไรนะ” ตุลดาถามเสียงสูงปรี๊ด เธอจะทำอะไรเขา... ก็ในเมื่อ
เขาจูบเธอ และ...

ราวกับกลัวว่าสาวตรงหน้าจะไม่เชื่อ อยู่ๆ ร่างสูงก็ลุกขึ้นนั่งและสลัด
ผ้าห่มนวมผืนหนาออกไปให้พ้นทาง

“กรี๊ด!”

“ตั้งสติหน่อยตาล” สองมือหนากร้านกุมไหล่เล็กเป๋ล้อยเปล่าแล้วกด
ไว้ให้นิ่งๆ ก่อนที่สารพัดหมอนผ้าห่มจะถูกโยนมาใส่หน้า

สัมผัสของเซษฐาให้ความรู้สึกไม่ต่างจากถูกไฟลวก ตุลดาสะดุ้งวาบ
แล้วมองหน้าตาหวานคมของชายหนุ่มด้วยสายตาขุ่นขวาง

“คุณ...” หญิงสาวชะงัก เมื่อมองชายหนุ่มตรงหน้าเต็มตา โล่งมาตั้งแต่
เครื่องหน้าหวานคม แต่ก็ดูคมเข้มอยู่ในที ดวงตากลมโตโล่งมองไปยังแฝง

ออกกว้างกำยำที่โพล่พันผ้าห่ม แล้วก็ต้องสะดุ้ง เมื่อเห็นว่าตามลำคอ และ
 แผลอกเน่นๆ ของเขาเต็มไปด้วยร่องรอยที่ถูก...เล็บข่วน!

“ที่นี่จำได้หรือยังว่าคุณต่างหากที่ทำผม” สายตากมหวานมองมาอย่าง
 ต้องการกล่าวหา และนั่นก็ยิ่งทำให้ตุลดาปวดหัวหนักกว่าเดิม

“คุณพูดอะไรของคุณ” แคะเห็นร่องรอยบนเนื้อตัวเซซุสซา เธอก็รู้ได้
 ทันทีว่ามันจะต้องเป็นรอยเล็บจากการร่วมรักสุดแสน ‘เราร้อน’ แน่ แต่เธอ
 ไม่คิดว่ามันจะเป็นฝีมือเธอ

เธอทำจริงๆ หรือ...

ตุลดาคุมขมับ คิดไม่ตกว่าทำอะไรไปบ้าง เธอจำได้บ้างไม่ได้บ้าง
 แต่ที่แน่ๆ ในอ้อมกอดของเขาก็ทำให้รู้สึกดีอย่างประหลาด ความรู้สึกที่เธอ
 ไม่เคยได้รับมาก่อนเลย

“ยังไม่พอสินะ” ไม่พูดเปล่า เซซุสซาเลื่อนผ้าห่มลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง
 มาถึงช่วงตัวที่อุ้มไปด้วยกลั่มท้องซิกซ์แพ็คเป็นลอนงาม และเต็มไปด้วย
 รอยเล็บเช่นกัน

ตุลดาจุ่มลงมองเล็บมือตัวเองทันที... ตายแล้ว! เธอไว้เล็บจริงๆ
 ด้วย

หญิงสาวงยหน้าขึ้น สองสายตาสอดประสาน ดวงตากลมโตเต็มไป
 ด้วยความตื่นตระหนกเมื่อเห็นหลักฐานคาตาว่าตัวเองอาจเป็นคนกระทำ
 ขำเราเขาจริงๆ แต่...มันจะเป็นไปได้หรือ เธอ ‘กิน’ เซซุสซาไปแล้วจริงๆ
 หรือ!

“หรือไม่เชื่อ” หนุ่มหน้าหวานทำตาแพรวพราว จากนั้นจึงเลื่อนผ้าห่ม
 แสดงหลักฐานมัดตัวจำเลยไปเรื่อยๆ จากแผลอก มาจนถึงลำตัวอวดกลั่ม
 เนื้อแข็งแรงแบบคนสุขภาพดีแต่เต็มไปด้วยรอยเล็บข่วน และทำท่าจะเลื่อน
 ต่ำลงไปกว่านั้น

“พอ!” เสียงใส่ร้องลั่น แต่ไม่อาจหยุดยั้งเซซุสซาได้ง่ายๆ เพราะเขายัง
 เลื่อนต่ำลงไปเรื่อยๆ ชนิดที่ว่าอีกนิดเดียวก็...

หมับ!

ตุลยดาคว่าเชษฐาไว้หมับ แต่เพราะกำลังตกใจจนมือสั่นไปหมด
แทนที่จะจับมือ ก็กลับพลัดเป้า ไปโดน ‘เป้า’ จริงๆ แทน

“กรีด!” หญิงสาวร้องลั่น แทบเสียวสติดอยู่แล้ว เมื่อเฟลอจับ ‘ของ
ร้อน’ เข้าไปเต็มมือ

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

๑

สัญญาจากวาทะเมียบ

สองเดือนก่อนหน้านั้น

การลาออกจากงานไม่ใช่จุดจบ แต่มันเป็นเพียงจุดเริ่มต้น...

ไม่กี่ปีให้หลังในยุคที่สมาร์ตโฟนเปรียบเสมือนอวัยวะที่สามสิบสาม สื่อโซเชียลเข้าถึงง่ายและแพร่กระจายได้อย่างรวดเร็วเพียงแค่สัมผัสจากปลายนิ้ว อยากเผยแพร่ข่าวหรือบทความใดๆ ก็ทำได้ง่ายดายเพียงแค่กดไลก์กดแชร์ ทำให้อาชีพต่างๆ หายไปมาก โดยเฉพาะกับสื่อสิ่งพิมพ์ที่อยู่กับคนไทยมานานอย่างหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร ยกเว้นใหญ่ทางสื่อสิ่งพิมพ์มากมายต้องปรับตัว ไม่อย่างนั้นก็ล้มหายตายจากไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีทีท่าว่าจะดีขึ้น รวมทั้งหนังสือพิมพ์ที่ตุลยดาทำงานอยู่เช่นกัน

แต่นั้นไม่ใช่สาเหตุแท้จริงที่ทำให้เธอตัดสินใจลาออก

การเดินทางขึ้นเหนือลงใต้ หรือแม้กระทั่งไปยังต่างประเทศเพื่อทำข่าวกีฬาทำให้เธอรักที่จะเดินทางและออกไปหาสิ่งใหม่ๆ มากกว่าอยู่กับงานเดิมๆ แต่พอโตขึ้น คนที่อยู่ข้างหลังก็แก่ตัวขึ้นทุกวัน เธออยากมีเวลากับพวกท่านให้มากกว่านี้ จึงตัดสินใจลาออก และตัดสินใจออกไปทำงานที่

บริษัทโฆษณาที่เดียวกันกับปิยวัช อดีตช่างภาพคู่หูที่ซึ่งลาออกไปตั้งแต่ห้าปีก่อน

ช่วงที่ยังมีเวลาก่อนเข้าทำงานใหม่ ตุลยดาตัดสินใจมาพักผ่อนที่จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ แต่พอรู้ถึงอูร์स्याผู้เป็นเพื่อนสนิทจึงให้เธอมาพักที่บ้านพักตากอากาศติดชายทะเลฝั่งอันดามันที่ เฮคเตอร์ โฮเวเดส สามีนักฟุตบอลชื่อดังระดับโลกของอูร์स्याซื้อไว้เมื่อหลายปีก่อน

ก็ดี...กินหรู อยู่ฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย แถมได้นอนโล่งๆ ดูทะเลชายฝั่งอันดามันที่สวยงามติดอันดับโลกไปวันๆ อย่างที่อยากทำมาตลอดหลายปีที่ผ่านมาก็ดีเหมือนกัน

ดวงตากลมโถมองไปยังบ้านพักตากอากาศหลังใหญ่สไตล์บาหลี่ รोजนกระทั่งแท็กซี่ยกกระเป๋าออกมาจนหมดแล้ว จึงเดินไปด้านในตัวบ้าน

แต่...เสียงอะไร

ตุลยดาขมวดคิ้ว นึกสงสัยว่าใครอยู่ในบ้าน ทำไมไม่มีเสียงดังเหมือนมีคนอยู่ ในเมื่ออูร์स्याตามสามีไปเตะฟุตบอลที่สเปน ราฟณ์และนวินดาายังอยู่ที่กรุงเทพฯ และอูร์স্যาก็บอกเองว่าไม่มีใครอยู่ ให้เข้าไปได้ตามสบาย

มือที่ถือคีย์การ์ดซังกเล็กน้อย ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไรทั้งสิ้น ประตูบ้านก็ถูกเปิดออกโดยฝีมือของใครบางคนที่คั่นหน้าคันทาเป็นอย่างดี

“เฮ้!” ตุลยดาทักพี่ชายฝาแฝดของเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย จนสุดท้ายก็กลายเป็นเพื่อนสนิทของเธอไปด้วย

“อ้อ...ตาล” แรกทีเดียวเชษฐาไม่มีสีหน้างุนงงเหมือนคนเพิ่งตื่น แต่ก็พยักหน้าให้สาวเจ้าเดินเข้ามาในบ้าน

หญิงสาวมองสำรวจเขาซัดๆ ตรงหน้าคือชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมเข้มทว่าดวงตาหวาน ขนตาวางอนชนิดว่าผู้หญิงยังอาย ทำให้เขาดูเหมือนผู้ชายหน้าหวานสไตล์หนุ่มเกาหลีที่กำลังเป็นที่นิยมสมัยนี้ ดีที่พอไปเรียนต่างประเทศก็เริ่มอาบแดดจนผิวเข้มขึ้นจนเป็นสีแทนแบบคนสุขภาพดี ใบหน้าคมเข้ม ไม่ขาวไม่หวานจนผู้หญิงยังอายเหมือนก่อน ส่งผลให้ดูเท่

ขึ้นอีกเท่าตัว

“ทำไมมองฉันแบบนี้ล่ะตาล อย่าบอกนะว่าหลงเสน่ห์ฉันแล้ว” พอเห็นว่าสาวเจ้าเอาแต่จ้องตาไม่กะพริบ ชายหนุ่มก็ทำตาพราว ทำเอาตุลยดา ขนลุก และถามตรงประเด็น

“ไอ้เอื้อยไม่บอกว่าจะมีคนอยู่ที่นี่ แล้วแกมาได้ไง”

“อย่าเอ็ดไป” หนุ่มกะล่อนยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก “ฉันกลับมาก่อน แค่อยากมาเที่ยว”

“เที่ยวอะไร” ตุลยดาหรีตาลงอย่างต้องการจับผิด “หมายความว่าไม่มีใครรู้เลยใช่ไหมว่าแกกลับมาแล้วนะ”

“ถูกจ้า” เชษฐายิ้มจนตาหยี แล้วเดินมาสะกิดไหล่ตุลยดา “ฉันจะไปฟูลมูน แกสนใจไหม”

“ถามจริง!” แคได้ยินชื่อสถานที่ที่เชษฐาจะไปเท่านั้น ตุลยดาก็ทำตาพราวทันที

“นั่นแน่...อยากไปละสิน้องตาลของพี่”

“เออสิ ทำงานมาจะแปดปีไม่ได้ไปไหนนอกจากไปตามสนามกีฬา เบื่อจะตาย”

“ถ้าอย่างนั้นไปกัน แกเอาของไปเก็บสิ ฉันจะดูแลตัวเอง แต่มีข้อแม้ นะตาล”

“อะไร” ถ้าคำว่า ‘ข้อแม้’ ออกมาจากคนอื่นเธอคงไม่คิดมาก แต่นี่คือเชษฐา ผู้ชายหน้าหวานชอบทำตุ้งติ้งเวลาอยู่กับน้องสาว แต่ความจริงแล้วเป็นจอมเจ้าเล่ห์ทำตัวจับยากคนหนึ่ง ที่คิดแผนการชั่วร้ายมาแล้วมากมาย แม้แต่กับราฟณพีชายใหญ่ของตัวเองเชษฐาก็ไม่เว้น แล้วเธอจะวางใจได้อย่างไร

“ไม่ต้องกลัวขนาดนั้นก็ได้” เชษฐาหัวเราะลั่น เมื่อเห็นสีหน้าแววตาหวาดระแวงของเพื่อนสนิท

“ใครบอกว่าฉันกลัวแก”

“ก็อ้าปากค้างขนาดนี้ แถมปากแกว้างอย่างกับปากถ้ำ จนแมลงจะบินเข้าไปวางไข่ออกลูกงูหลานได้แล้ว”

“อิเซะ!” หญิงสาวพาดฝ่ามือลงบนต้นแขนกำยำของหนุ่มปากร้ายเต็มแรง

แทนที่จะโกรธ เซะฐาก็กลับหัวเราะเสียงดังกว่าเดิม แล้วกอดคอพาตุลดาเข้ามาในห้องนอน โดยอีกมือก็ไม่ลืมที่จะลากกระเป๋าสาวเจ้ามาด้วย

“แกนอนในห้องไปละกัน ฉันจะออกไปนอนข้างนอกเอง”

“มีห้องเดียวเองหรือ”

“อือ” คนกะล่อนแบะปากเมื่อนึกไปถึงความรวยของน้องเขย “เฮคเตอร์ซื้อไว้สืบทัดกับไอ้เอี้ยยตั้งแต่ไอ้เอี้ยยคลอดได้ปีเดียว คงกะจะมีน้องให้แฝดน้อย แต่สงสัยบ่มีไ้” น้ำยาพูด จนปานนี้ก็ยังไม่มีย้องให้สองตัวนั้นสักที

“แกนี่ก็ช่างว่าคนอื่น ผู้ชายอะไรปากเสีย” ตุลดาตามองค้อนลุงเซะของหลานแฝด มีอย่างที่ไหนเป็นลุงแท้ๆ แต่เรียกหลานแฝดว่า ‘ตัว’ เสียอย่างนั้น

“รู้ได้ยังไงว่าปากเสีย ชิมแล้วหรือยังจะตาล” คนกะล่อนยกคิ้วหลิวตา “ปากฉันหวานนะเว้ย ไม่เชื่อก็มาลองชิมสิ” ไม่แค่พูดอย่างเดียวเท่านั้น แต่เซะฐายังฉวยจังหวะนั้นดึงตุลดาเข้ามากอดพร้อมกับทำตาเล็งตาน้อยใส่อีกด้วย

“ไปไกลๆ เลยอิเซะ” พูดจบเธอก็ตอกใส่ชายหนุ่มที่ยืนซ้อนหลังเต็มแรง

“ไอ้ย!” เซะฐาร้องลั่น ทำท่าเจ็บปวดเกินจริง

“อย่ามามารยา แกเคยเป็นนักมวย แค่นี้มันไม่เจ็บเท่าไรหรอก”

“ไม่ได้เจ็บที่ตัว เจ็บที่ใจ” คนกะล่อนยิ้มกรั้มกริ่ม ผลคือเกือบถูกสาวเจ้าตอกให้อีกครั้ง คราวนี้เซะฐาไหวตัวทัน จึงถือโอกาสรวบต้นแขนเล็กของตุลดาไว้ พร้อมกับจ้องมองเข้าไปในดวงตากลมโตเป็นประกายของสาวตรงหน้า

แววตาที่แปลกไปของเพื่อนสนิทจอมกวนส่งผลให้ตุลดาหนีไปอย่างคนทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน จึงได้แต่เรียกชื่อเขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาราวกับกระซิบ

“เซซ...”

เซซดูไม่ตอบ แต่กลับจับสรวางบอบบางให้หันหน้ากลับมาหา สองมือกุมไหล่เล็กไว้แล้วมองจ้องเข้าไปในดวงตากลมใสที่คุ้นเคยมากกว่าสิบปี แล้วก็หันหลังไปหาอย่างช้าๆ

ทว่า...

“อย่ามาเนียนนิเซซ!” เจ้าของเสียงหวานแหวโล่ แล้วใช้สองมือผลักใบหน้าคมหวานของชายหนุ่มเต็มแรง ส่งผลให้บรรยากาศ (เกือบ) โรแมนติกเมื่อครู่สลายไปราวกับหมอกควัน

เซซดูหัวเราะหึๆ ยอมปล่อยมือจากความนุ่มเนียนของหัวไหล่กลมมนก็จริง แต่ยังจ้องสาวเจ้าตาเป็นประกาย “เก็บของก่อนไป แล้วออกไปหาอะไรกินกัน แยกไม่ได้กินอะไรใช่ไหม”

“ทำไมแกล้ง” คิ้วเข้มได้รูปของหญิงสาวเล็กขี้เล่นน้อยเป็นเชิงถาม

“แกไม่ชอบกินข้าวเข้ามาตั้งแต่เด็ก อย่างมากก็แค่แซนวิชหรือไมก์นมกล่องเดียว เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กจนแก่ ทำไมฉันจะไม่รู้”

“ฉันยังไม่แก่!” คนถูกกล่าวหาว่า ‘แก่’ ปฏิเสธทันควัน พร้อมกับพาดฝ่ามือลงบนต้นแขนกำยัดังเผียะ

“จะสามสิบแล้วตาล แก่แล้ว หาผิวไม่ได้ด้วย”

“อ๊วย!” คนจะขึ้นคานร้องอย่างขัดใจ แล้วเตะหน้าแข้งเซซดูอย่างแรง “ปากเสียมากอิเซซ ฉันอายน้อยกว่าแกสองคนพี่น้องเกือบปี มาหาว่าฉันจะขึ้นคาน แกนั่นแหละปานนี้ยังหาเมียไม่ได้”

“ก็ว่ากำลังจะหา” หนุ่มหน้าตบ สายตาคมเป็นประกายพราวระยับ ยามจ้องมองใบหน้านวลเนียนของเพื่อนสนิท

“ใครจะเอาแก”

“นี่ตาล...จำได้ไหม ตอนอายุสิบห้า ฉันเคยชวนแกไว้ว่าถ้าเราสามสิบทั้งคู่แล้วยังไม่มีแฟน แกมาเป็นเมียฉันนะ”

“โอเค...ถ้าฉันเคยรับปากไว้แบบนี้ ฉันนี่ฉันจะหามันที่งานฟูลมูนนี้แหละ ส่วนเกาะเซเชลส์...ไปรอข้างนอกไป ฉันจะเปลี่ยนเสื้อผ้า หิวจะแย่แล้ว” หญิงสาวตอบกวนๆ แล้วผลักร่างสูงให้ออกไปจากห้องนอน จากนั้นจึงปิดประตูดังโครม จึงไม่ทันเห็นสายตาเป็นประกายหมายมาดของเซเชลส์

แผนการเดิมของตุลยดา คือแค่มานอนเล่นริมทะเลพักผ่อนสักสองสามวัน เติมพลังให้กายหยาบที่ทำงานหนักมาตลอดเกือบแปดปีที่ผ่านมา ทว่าเมื่อมาถึงแล้วกลับจะเฝ้ากับเพื่อนสนิท จึงจำต้องเปลี่ยนแผนไปด้วย เพราะอย่างน้อยฟูลมูนปาร์ตี้ก็ถือว่าเปิดหูเปิดตาดีเหมือนกัน และอีกอย่างก็เพราะเคยอ่านเจอในรีวิวด้านเว็บไซต์ต่างๆ ว่าฟูลมูนปาร์ตี้ค่อนข้างฉาบฉวย เกิดเธอมาแล้วจะพลาดทำให้ฝรั่งที่ไหน อย่างน้อยก็มีเพื่อนผู้ชายด้วย ไปกับเซเชลส์ก็ปลอดภัยดี ไม่มีอะไรต้องกลัว

ดังนั้น...มาเที่ยวทั้งที ก็ให้มันเต็มที่ไปเลย!

ตุลยดาโยนเสื้อชีต แจ็กเก็ตและกางเกงยีนทิ้งไป แล้วหันไปหยิบเสื้อเปิดไหล่สีขาวตัวสั้นเอวลอย กับกางเกงขายาวปลายขาบานพลิ้วเหมือนกระโปรงสีน้ำเงินตัดกับผิวขาวของเจ้าตัว ผมที่เคยมัดรวบทิ้งปลายยาวเป็นหางม้าก็ปล่อยยาวสยายเคลียไหล่ จากนั้นจึงหยิบรองเท้าसानออกมาจากกระเป๋าเดินทางแล้วเดินออกไปนอกห้อง

“วู้ดวู้!” เซเชลส์ผิวปากแซวทันทีที่เห็นหญิงสาวที่ปกปิดแล้วมักแต่งกายทะมัดทะแมงเสมอ จนเคยแอบเผลอคิดว่าจะเป็นคู่เลสเบี้ยนกับอูร์สยาน้องสาวของเขาหรือไม่ แต่วันนี้กลับแต่งตัวสวยพริ้งจนนางแบบยังอาย

“พ่อเป็นนกหวีดเธอ” ตุลยดาสวนเข้าให้ เพราะตอนเด็กชอบล้อชื่อพ่อชื่อแม่กันมา จนโตมาก็ยังแก้ไม่หาย

“นานๆ เห็นแต่งตัวเซ็กซี่...ก็สวยดีนี่ตาล แต่...”

“ว่าแล้วว่าต้องมีแต่” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ “คนอย่างแกไม่ชมฉันเฉยๆ เน้”

“จะบอกว่าสวยจริง แต่ฉันหวง”

“จะหวงอะไรยะ” คนสวยเช็กชี้เท้าเอวถาม พร้อมกับขีดหน้าขึ้นเล็กน้อย นึกสงสัยว่าวันนี้เซซฐาพูดจาแปลกๆ หรือแค่เพราะจะแก้งเธอเล่นเหมือนอย่างที่เคย

“หวงเมีย”

“ฉันไปเป็นเมียแกตั้งแต่เมื่อไหร่”

“แกลืมสัญญาที่หาว่า” หนุ่มหน้าหวานทำเสียงตัดพ้อ “แกรับปากว่าโตมาจะเป็นเมียฉันตั้งแต่ตอนอายุสิบห้าแท้ๆ ผู้หญิงก็แบบนี้ โลเลหลายใจ”

“อื้อยเฮฮ!” หญิงสาวร้องแล้วหยิกสีข้างแน่นๆ ของเขาอย่างเหลืออด “อย่าเยอะ เลิกตรามาแล้วออกไปหาอะไรกินได้แล้ว ฉันหิวมาก”

“ไม่มีร้านะสิ แต่ฉันชามอเตอร์ไซค์มา สนใจเป็นสักขี้อยไหม”

“จะมอเตอร์ไซค์หรือม้านิลมังกรก็ไปทั้งนั้นนั่นแหละ...ไปสักที่ หิว!”

“จะเมียจำ ไปแล้วจะ” คนกะล่อนหัวเราะเจื่อนๆ แล้วรีบออกไปเตรียมรถทันทีที่ก่อนที่สาวเจ้าจะโมโหหิวไปมากกว่านี้

ร้านอาหารที่ทั้งคู่เลือกคือร้านอาหารตามสั่งริมชายหาดที่ดูสะอาด สะอาดและตกแต่งได้อย่างน่ารักด้วยโมบายล์เปลือกหอยดั่งเคล้าไปกับเสียงคลื่นลมทะเล จากนั้นจึงเลือกนั่งด้านในสุดที่หันหน้าออกสู่ชายหาด จนกระทั่งสั่งอาหารเสร็จ เซซฐาก็เอาแต่นั่งเท้าคางมองตุลยดาตาหวานยิ้ม

“ถามจริงเถอะเซซ วันนี้แกเป็นอะไร ขาดยามาก็เดือนแล้ว ทำไม่ไม่ไปหาหมอ” ถ้าแค่ถามอย่างเดียวก็น่าจะธรรมดาไป จึงแอบจิกกัดเล็กน้อยตามประสาคนที่สนิทกันมานาน แต่ชอบเถียงกันตลอดเวลาคงเหมือนไม่ถูกกัน

“ไม่ได้เป็นอะไร แค่วันนี้แกสวย ได้ควงสาวสวยมาเที่ยวมันก็ต้องยิ้ม

หนอยลิวะ”

“วันนี้แกชมฉันเยอะมาก ถ้ามจริงเถอะ แกต้องการอะไรกันแน่” หญิงสาวกอดอกจับ แล้วมองคนเจ้าเล่ห์ด้วยสายตาไม่ไว้ใจ จริงอยู่ที่เขาชอบแกลึงพูดแกลึงแซวเธอเสมอ แต่เหมือนปีหลังๆ มานี้ชักจะหนักข้อขึ้นทุกที

“ทำไมมองฉันในแง่ร้ายขนาดนี้วะตาล” เซษฐาถามกลับหัวเราะ “ฉันแค่หวังว่าที่เมียฉัน ฉันผิดเธอ”

“บอกว่าอย่าพูดไป!” ตูยดาคว้าขวดน้ำปลาใกล้มือเตรียมจะใช้มันเป็นอาวุธทุบหัวเซษฐา แต่ชายหนุ่มยกมือขึ้นยอมแก้เสียก่อน

“อีกไม่กี่เดือนแกก็ครบสามสิบแล้วตาล” คนกะล่อนยิ้มชั่วร้าย “ฉันอุตส่าห์ทนอมตัวทนอมใจ เก็บความบริสุทธิ์ไว้รอแกตามคำสัญญาเลยนะ”

“ไม่ใช่ชั้นครูไปแล้วตั้งแต่สิบสี่หรือหกร้อย” หญิงสาวเลิกคิ้วถามอย่างรู้ทัน คนอย่างเขานี้นะหรือยังบริสุทธิ์ “ไปหลอกเด็กกอมมือไปนายเซะ ฉันมีสมองวะ”

“แกก็พูดไป” เซษฐาทำเสียงสูง แต่ก็ไม่ปฏิเสธ

ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกันแต่ไม่มีใครพูดอะไรออกมา จนเกิดเป็นความเงียบปกคลุมทั้งคู่ชั่วขณะ ดีที่อาหารมาเสิร์ฟเสียก่อน ตูยดาจึงหยิบช้อนล้อมแล้วส่งให้ชายหนุ่มตรงหน้า

“ขอบคุณมากกว่าที่เมีย” ว่าแล้วก็ส่งจูบให้อีกครั้ง จนสาวเจ้าซิงตาไล่ แต่เซษฐาไม่รอให้เธอด่าไล่หลัง ก็รีบถามเปลี่ยนประเด็นทันที “ว่าจะถาม...ทำไมแกถึงลาออกจากงาน”

“ก็ไม่มีอะไร” คนที่ตั้งท่าจะด่ายกไหล่เบาๆ แล้วพูดต่อไปว่า “แค่เบื่อๆ ทำงานช้ามมาตั้งนาน เดินทางไปไหนต่อไหนตลอด อยากอยู่ติดที่บ้าง คิดถึงยาย อีกอย่างเดี๋ยวนี้คนไม่อ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารกันแล้ว”

“แต่ข่าวก็พาก็มีคนสนใจเฉพาะกลุ่มนะ แถมเดี๋ยวนี้สาวๆ มาดูกีฬา กันเยอะเยะ”

“เขาก็ตามกันจากแฟนเพจใหม่ละ จะมีใครมาสนใจอ่านหนังสือกัน... ว่าแต่แกรู้ได้ไงวะเซะ” เท่าที่จำได้ เธอเพิ่งบอกอูร์สยาและนวินดาไปเท่านั้น จึงได้มาพักที่บ้านนี้ แคมเซชฐาและอเมริกาที่อยู่คนละฝั่งโลก แต่ทำไม่รู้อะไร

“แกถามเหมือนฉันโง่เนาะ” คนเจ้าเล่ห์ยิ้มมุมปาก “ก็เพราะร้อยวัน พันปีฉันไม่เคยเห็นแกหยุดงานเลยนี่หว่า แล้วนี่หนีมาเที่ยวไกลแถมจะไป พูลูมกับฉันได้ ถ้าไม่เพราะไม่ทำงานแล้ว จะเพราะอะไร”

“เออจริง” ตูลดาก็เพิ่งนึกได้ว่าแท้จริงแล้วตัวเองทำงานหนักเพียงไร

“แล้วแกทำงานที่ไหน”

“ก็...บริษัทโฆษณาเดียวกับไอ้ป๊อด ที่เคยเป็นช่างภาพกับฉันนะ”

“อ้อ...ไอ้คนที่ติดแฟน โตงาน จนไอ้เอ้อยได้เจอเฮคเตอร์ที่สนาม” เซชฐาพยักหน้า ช่างภาพคู่หูทูลดาก็มีแค่คนเดียว ก็คือหมอนั่นนั่นแหละ “ว่าแต่ชื่อบริษัทอะไร”

“กิงก่องแก้วเอเจนซี”

พรวด!

คนฟังถึงกับล้าล็กต๋มยำกึ่งที่กำลังบรรจจซดอย่างเอร็ดอร่อย จนสาวเจ้าต้องช่วย ‘ทูป’ หลังให้

“ตกใจอะไรขนาดนั้นวะเซะ หรือว่ารู้จัก”

“ไม่รู้จักหรอก” หมุ่นหน้าหวานโบกมือพัลวัน “แค่ตกใจชื่อบริษัท แค่นี้ก็ไม่น่าทำงานด้วยแล้ว”

“ฉันพูดเล่น นั่นแค่ชื่อแก๊งค์อีทีฟของไอ้ป๊อดมัน” ตูลดาทหาระเสียงดัง เต้นด้วยกับเซชฐา เพราะเธอเองก็ไม่วู้ตัวเหมือนกันว่าตกปากรับคำไปทำงานกับเจ้าพวกนั้นได้ยังไง

สายตาของทั้งคู่สอดประสานแล้วจึงหัวเราะออกมาพร้อมๆ กัน จากนั้นจึงลงมือกินข้าว แล้วจึงพากันไปยังชายหาดที่กำลังจะจัดงานคืนนี้

เซซุซาขี่มอเตอร์ไซค์พาตุลดาซ้อนท้ายไปยังชายหาดที่จัดปูลูมุนปาร์ตี จอดรถไว้ที่จุดรับฝาก จากนั้นจึงเดินพาตุลดาเข้าไปด้านในแล้วหาที่ว่างที่จะนั่งรับลมไประหว่างรอเวลา ที่แหม่ตอนนี้จะเป็นช่วงบ่ายคล้อย แต่ก็มีคนเยอะเต็มหาด ส่วนมากจะเป็นนักท่องเที่ยวที่มาอาบแดด ครอบครัวเล็กๆ พาลูกมาเล่นทราย เล่นน้ำทะเลกันไปก่อนถึงเวลาปาร์ตี

“ฉันเอาผ้าคลุมมาด้วย” หญิงสาวบอก พร้อมกับหยิบผ้าคลุมไหล่ผืนบางออกมาจากกระเป๋าसानไบเล็ก แล้วกางบนพื้นทรายต่างที่นั่น ท่ามกลางสายตาสนอกสนใจของเซซุซา

“นี่มันกระเป๋าดราเอมอนหรือไงวะ ไบจิวเดียว แต่ยัดผ้าใหญ่อย่างกับพรมอาละดินมาได้” พุดพลางนั่งลงตรงข้างหญิงสาว แล้วเอนตัวลงนอนโดยใช้สองแขนรองศีรษะไว้ แต่เหมือนจะไม่ถนัดใจ เซซุซาจึงขยับมานอนหนุนตักตุลดาเสียเลย

“เซซุ!”

“ยืมตักหนุนหน่อยน่า อย่างนกนกละ เดี่ยวพ่อเก็บค่าเช่าบ้านเสียนี้” คนกะล่อนทำเสียงขำใจ แล้วขยับท่านอนให้ถนัด แต่ก็ถูกสาวเจ้าตีเข้าอีกจนได้

“โอ้ย!”

“แคะะลิงก” ตุลดาพาลักคิระชะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมหนาแน่นๆ “คนมองหมดแล้วนี่ เดี่ยวฉันขายไม่ออกพอดี อุตส่าห์แต่งมาสวยสวยพริ้งแต่จะนกเพราะแคะะแหละ”

เซซุซาจะฟังเสียงทัดทานของเธอสักนิดหรือไม่ ทั้งยังถามหน้าตาเฉย “เท่าไรล่ะจะซื้อเอง ว่าจะเอาไปตั้งไว้บนคานแล้วเก็บไว้ดูเล่น”

“พอเลย!” ตุลดาพยายามผลักหัวคนหน้าด้านออกไปแต่ไม่สำเร็จ สุดท้ายก็ปล่อยเลยตามเลย

“ฉันพูดจริงนะไว้วีตาล ถ้าแกจะมาหาเอาแฉะนี้ละ อย่าเลย ที่นี้มีแต่พวกกัลดมัน ยิ่งดึกยิ่งคึก แกห้ามห่างจากฉันเลยนะ”

“แล้วแกไม่ออกไปหาเหยื่อหรือ” ถึงจะรู้สึกดีที่เพื่อนเป็นห่วง แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าเซษฐาร้ายแค่ไหน เห็นหน้าหวานๆ มารยาเกินหญิงแถมติดน้องสาวเป็นตังเมแบบนี้ แต่แท้จริงแล้ว ‘เลื้อ’ ดีๆ นี่เอง

“เจอแล้ว”

“ไหน!” ตลุยตาสะดุ้ง แล้วหันไปรอบตัว มองซ้ายมองขวาหา ‘เหยื่อ’ ที่ว่า จนกระทั่งเห็นสาวห่มยว้างเล็กผิวขาวปากแดง ที่มองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าสาวเกาหลีสบสเปกเซษฐาแน่นอน

“เจอหรือยังว่าคนไหน” เสียงเข้มถามล่ำทับ

“รู้แล้ว” หญิงสาวอมยิ้มอย่างผู้ชนะ แล้วบ๊วยไปยังแก้มสาวเกาหลีสบที่นั่นอยู่ไม่กี่ไกล “ชอบแบบนี้ใช่ไหมล่ะ”

“แบบนี้” เซษฐาแหงนหน้าขึ้นสบตาเพื่อนสนิท

“ก็ขาวๆ ปากแดงๆ นั่นไง ชอบแบบนี้ไม่ใช่หรือ”

“อ้อ...ชอบแบบนี้” หนุ่มหน้าหวานตอบยิ้มๆ นัยน์ตาคมหวานจ้องมองสาวเจ้าด้วยสายตาเป็นประกาย

“ก็รีบลูลิ เดียวเขาก็เข้าใจผิดหมดหรอก”

“ช่างเถอะนา” เซษฐาตัดบทแล้วทำเป็นหลับตาพริ้ม แต่มุ่มปากยกยิ้มอย่างน่าหมั่นไส้ แล้วซุกหน้าลงกับต้นขาตลุยดาทำเหมือนกำลังง่วงเสียเต็มประดา “ตอนนี้ขี้เกียจ ขอนอนต่ออีกหน่อย”

“นี่!” หญิงสาวร้องลั่น ถึงจะสนิทกันแค่ไหนก็เถอะ แต่เป็นครั้งแรกที่เซษฐาถึงเนื้อถึงตัวจนอดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้ เธอทุบไหล่เขาเต็มแรง แต่ก็ยังไม่ทันได้ทำอะไรไปมากกว่านั้น เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ไยยะ!” ตลุยดาอุทานเบาๆ “เอื้อยโทร. วิดีโอคอลมา”

“อย่าบอกมันนะว่าฉันอยู่ที่นี่”

“แกก็ขยับไปสิ”

“ตักแกมุดีเถอะ ขอนอนต่ออีกหน่อย” คนหน้าด้านยังทำไม่รู้ไม่ชี้ แล้วนอนต่อ ทั้งยังแสร้งทำเป็นหลับตาพริ้มเสียจนตลุยดาได้แต่มองค้อน

ตัดเรื่องเซซุ้อออกไป แล้วรีบกดรับสายอูร์สยา

“ไฉ่เอื้อย”

“ถึงบ้านพักแล้วใช้ไหม้ตาล” แรกทีเดียวแวตตาของอูร์สยาเต็มไปด้วยความเป็นห่วง พอเห็นบรรยากาศพลุกพล่านบนชายหาดด้านหลังตุลยดา ก็ค่อยยิ้มออก

“ถึงนานแล้ว นี่มานั่งริมหาด”

“ทำไมดูคนเยอะจัง” อดีตนักข่าวสาวขมวดคิ้ว เพราะบ้านตากอากาศที่เฮคเตอร์ซื้อไว้มีชายหาดที่ค่อนข้างเงียบและเป็นส่วนตัวเพราะอยู่ในละแวกรีสอร์ทหรู แล้วตุลยดาจะมาในที่พลุกพล่านทำไม ในเมื่อบอกว่าอยากมาพักผ่อน

“แวบมาเที่ยวดูอาหารตาเฉยๆ ฝรั่งหล่อดี เดี่ยวก็กลับ”

“เออๆ ดูแล้วตัวเองด้วยนะเว้ย” อูร์স্যากำชับ แต่พอคิดอะไรได้ ก็ถามทันที “ว่าแต่...เซซมันโทร. หาแกบังไหม นี่ฉันโทร. หามันไม่ติดมาหลายวันแล้ว ไหนว่าจะมาหาหลาน เอพริลถามหาลุงเซซทุกวันเลย”

เจอคำถามนี้เข้าไป คนถูกถามถึงกับชะงัก อูร์สยาไม่เคยโกหกเธอได้ฉันใด ตุลยดาก็ไม่อาจโกหกเพื่อนได้ฉันนั้น แล้วเธอจะบอกได้อย่างไรว่า ‘ไอ้ตัวการ’ กำลังนอนหนุนตักเธออยู่นี่!

พอเห็นว่าเพื่อนเงียบไปนานเข้าหน่อย ปลายสายก็เรียกเสียงดัง “ตาล!”

“อะไรเอื้อย!” คนมีชนกติดหลังสะดุ้ง

“ฉันถามว่านายเซซโทร. หาแกบังหรือเปล่า”

“ไม่” ก็อยากจะบอกว่าไม่โทร. หอรอก เพราะมันนอนหนุนตักเธออยู่นี่ไง!

“หายไปไหนของมันวะ” อูร์স্যาบ่น แต่ก็ยังไม่ทันได้พูดอะไรไปมากกว่านั้น เสียงเรียกจากเด็กหญิงเอพริลก็ทำให้คุณแม่คนสวยต้องรีบวางสาย โดยมีวาทะกำชับว่าถ้าเซซโทร. หาให้บอกว่ารีบติดต่อกลับด้วย

“เฮ้อ...” ตูลยดาถอนหายใจโล่งอก นึกดีใจที่เอพริลมาเรียกแม่เสียก่อน ไม่อย่างนั้นอีกไม่นานถูกจับได้แน่ว่าเซซฐาอยู่กับเธอ

แต่เดี๋ยวนะ...แค่ีตานีมาอยู่ด้วย จะต้องปิดบังทำไม ในเมื่อเธอก็ไปบ้านอูร์สยาตั้งหลายครั้ง แทบจะกินนอนเป็นบ้านตัวเองก็เคยมาแล้วด้วย!

ดวงตากลมโตตัวตมมองคนที่ยังเอาแต่ตีเนียนนอนหนุนตักเธอสบายใจเฉิบ ปล่อยให้เธอเป็นหนังหน้าไฟรับหน้าน้องสาวฝาแฝดของเขาแล้วก็นึกโมโห จึงทุบไหล่กำยำเต็มแรง

“อัยยตาล!” หนุ่มจอมมารยาร้องโอดโอยเกินเหตุ มองสาวเจ้าด้วยสายตาดัดพ้อแล้วถามต่อ “แกหุบฉันทำไม ฉันซ้าทั้งตัวแล้วนะ”

“ไม่ต้องตีเนียนเลย เกือบถูกไอ้เอื้อยจับได้แล้วไหมล่ะ”

“จับได้แล้วไงละ แกเป็นเพื่อนฉันนี่ตาล เพื่อนอยู่ด้วยกันจะเป็นไรวะ” เซซฐาตอบเสียงเรียบเรื่อย แต่แวตากรุ้มกริ่มเป็นประกายแปลกๆ อย่างที่ทำให้คนมองเริ่มรู้สึกไม่ไว้ใจขึ้นมาทันที

“ถ้าอย่างนั้นแกก็โธ.. หาน้องแกด้วย”

“อื้อ” รับปากแล้วก็หลับตานอนต่อ แต่ไม่มีแว่แวจะลุกจากหน้าตัก ตูลยดาแต่อย่างใด

เจอความหน้าด้านระดับลิบเข้าไป หญิงสาวก็ได้แต่ถอนหายใจ ปล่อยเลยตามเลยเพราะซีเกียจเถียงกับเขา จากนั้นจึงย้ายสายตามองไปรอบตัวแทน

ฝรั่งแซ่ดจัง...ที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็เป็นหนุ่มหล่อเข้มเคราครีมีสไตร์หนุ่มเมดิเตอร์เรเนียน ที่สวมแครงกางเกงว้ายน้ำสีดำนั่งเปลือยอกจิบเบียร์ไปคุยกับเพื่อนไปด้วย แต่พอเธอจ้องมองนานเข้าหน่อย เขาก็หันมายิ้มและขยิบตาให้

โอ้ย...ใจลั่นยิ่งกว่าแผ่นดินไหวเสียอีก!

หญิงสาวกำลังจะยิ้มตอบ ทว่าคนที่นอนหนุนตักก็ขยับตัวไปมา

แล้วกอดเธอไว้หน้าตาเฉย!

“เฮฮ!”

“จะเสียงดังทำไม ฉันจะนอน” คนหน้าด้านทำไม่รู้ไม่ชี้ ไม่สนใจเสียงแปดหลอดของสาวเจ้าเลยสักนิด แต่ยิ่งทำให้ตุลดาโมโหกว่าเดิมขึ้นไปอีก

“เลิกเนียนได้แล้ว เอามือออกไป” ตุลดาโวยลั่นแล้วพยายามเกาะมือเธอออก โดยไม่รู้ตัวเลยว่ายิ่งเสียงดังมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเข้าทางเชษฐามากขึ้นเท่านั้น

คนกะล่อนยังคงกอดเธอเล็กแล้วชนหน้าลงกับหน้าขาของหญิงสาวพร้อมกับหันไปทางไอ้หนุ่มหน้าเข้มที่บังอาจมายั้มให้ ‘ว่าที่เมีย’ ในอนาคตของเขาและยั้มเยาะเย้ย จากนั้นจึงยอมปล่อยมือจากตุลดาแล้วลุกพรวดขึ้น

“ตาล...เย็นละ ใกล้เคียงเวลาแล้ว ไปหาสี่เพนต์ตัวกัน”

แรกที่เดียวตุลดาจะปฏิเสธเพราะชี้เกียจล้างตัว แต่พอมองผู้คนมากมายบนชายหาดที่ต่างก็เพนต์สืบนตัวเป็นรูปต่างๆ สไตร์ชนเผ่าแล้วก็รู้สึกสนุก จึงพยักหน้าตกลง เสียอย่างเดียว...

“คนต่อแถวเยอะเลยเฮฮ ฉันชี้เกียจ”

“จะไปจ้างคนอื่นทำไมเล่า ไปซื้อสีมาทาตัวเองดีกว่า”

“ฉันวาดไม่เป็น”

“ฉันจัดการเอง” เชษฐายั้ม แล้วมองตุลดาด้วยสายตากรุ้มกริ่ม “ฉันไม่อยากให้ใครแตะตัวฉันนอกจากแก และก็อยากไม่ให้ใครเกาะเกาะแกด้วย ดูสายตาไอ้ฝรั่งคนเมื่อกี้สิ หื่นจะตาย ฉันเป็นห่วงแกนะ”

“แกว่าเขาคิน แล้วแกไม่หื่นนั้นสิ” เจ้าของเสียงหวานถาม เพราะรู้ว่าว่าเพื่อนสนิทร้ายแค่ไหน

“ฉันเรียบร้อยมาตั้งแต่เด็ก...แกก็รู้ดีนี่ตาล” คนกะล่อนยั้มจนตาหยี

“เหอ!” ตุลดาแค้นเสียงประชด แต่ก็เดินตามเชษฐาไปแต่โดยดี

หนุ่มสาวไปซื้อสีสำหรับเพนต์ตัวแล้วมานั่งหลบมุมที่มุมหนึ่งตรงที่คนไม่ค่อยพลุกพล่านมาก จากนั้นเซซุสจึงถอดเสื้อออก เผยให้เห็นหุ่นเซบัสทำนสายตาไม่แพ้ฝรั่งหน้าเข้มคนเมื่อครู่ เพียงแต่ว่าเซซุสขาวกว่าเล็กน้อย ช่วงไหล่กว้าง ต้นแขนกำยำ กล้ามอกหนึ้นแน่น กล้ามท้องเป็นมัด และที่สำคัญ...นมชมพู!

“โง่...ตะลึงเลยสิ” หนุ่มหน้าหวานถามยิ้มๆ แล้วยียดอกเล็กน้อย มั่นใจในความหล่อล้ำของตัวเองมาก จนสาวคนพึงเบะปากด้วยความหมั่นไส้

“แกไปเอาความมั่นใจแบบนั้นมาจากไหนเซซ จันแค่แปลกใจ แกไม่ได้ชมกายมาหลายปี จันเลยคิดว่าจะเหี่ยวแห้งไปหมดแล้ว” ตูยตามองหุ่นทรมาณใจสาวอย่างไม่สะทกสะท้าน เพราะเคยเห็นเซซุสช่วงที่ล่ำล้ามมากกว่านี้ ตอนนั้นเหมือนจะหนาไปหน่อยเลยดูตันๆ ทั้งที่เป็นคนสูง แต่หลังๆ มานี้หุ่นเขาสีนขึ้นเยอะ ไม่ตัวใหญ่จนน่ากลัว แต่ก็มิกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยชัดเจน จนอดไม่ได้ที่จะจิ้มๆ ดูว่า ‘แน่น’ จริงไหม

“อ้าวๆ ไร้อตาล อย่าจิ้มส่งเดช เดี่ยวเป็นเรื่อง” คนหุ่นดีทำเป็นสะดุ้ง แล้วยกมือปิดอก ทำท่าเอียงอายแบบสาวน้อย แต่ดูอย่างไรก็ ‘น่าถีบ’ มากกว่า ‘น่ารัก’

“แค่อยากรู้ว่าแน่นจริงไหม นี้ออกกำลังกายหรือกินโปรตีนเวย์ด้วย”

“อย่าดูถูกนะเว้ย จันออกกำลังกายทุกวัน ไม่เหมือนแก เอาแต่นอน”

“ใครว่า ถ้าเอาแต่นอนนั้นจะใส่เสื้อเฮอร์ลอยได้ละอะ” พอถูกกล่าวหา ตูยดาที่ยียดอกเผยให้เห็นกล้ามเนื้อหน้าท้อง ที่แม้ไม่ได้มากแบบนางแบบทั่วไป แต่ก็ดูสุขภาพดี

“ขอจิ้มบ้างสิ” คนกะล่อนยิ้มตาเป็นประกายไปด้วยความหวัง แต่ก็ถูกดับฝันด้วยสายตาดุจัดของสาวเจ้า

“อิเซะ!” ตูยดาใช้พู่กันชุบสีชมพูในมือจิ้มอกคนบ้ากามแรงๆ “พอเลย อยู่เฉยๆ เดี่ยวจะวาดลายมิกก็เมาส์ให้”

“แกจำได้ด้วยหรือว่าฉันชอบมิกกีแมร์” น้ำเสียงของเชษฐาอ่อนลง ทว่าตุลดาไม่ทันสังเกตเพราะกำลังตั้งใจวาดมิกกีแมร์ตัวเท่าควายให้

“จำได้สิ” เพราะปีแรกที่รู้จักกัน พอถึงวันเกิดของอูร์สยา เธอซื้อ กระเป๋าสีเครื่องเขียนลายกบเคโรให้เพื่อน จนเชษฐามานบ่นน้อยใจ เพราะเกิดวันเดียวกับอูร์สยาแท้ๆ แต่ไม่ได้อะไรเลย สุดท้ายทั้งสามจึงไปเลือกซื้อด้วยกัน และเชษฐาก็เลือกแท่งของที่เป็นมิกกีแมร์ทุกชิ้น และแน่นอน... ตุลดาต้องแคะกระดูกหมูอมสินมาซื้อให้เขาเป็นของขวัญวันเกิด เพราะไม่อยากถูก ‘งอน’ ใส่อีก

“ฉันยังเก็บไว้เลยนะ”

“อะไร”

“กระเป๋าสีเครื่องเขียนให้” เชษฐาบอกยิ้มๆ ดวงตาคมหวานอ่อนลงจนเกือบละมุนยามมองสาวที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเพนต์รูปการ์ตูนให้ แต่พอเธอเงยหน้าขึ้น เขาก็กลบเกลื่อนสายตาดำอ่อนโยนด้วยความ ‘กวนประสาท’ แทน พร้อมกับยิ้มกรั้มกริม “ไถเงินเกตตอนเด็กๆ ได้ ใครจะทิ้งลง”

เจอความกวนประสาทหลายครั้งติดเข้าไป ตุลดาก็ทนไม่ไหว ใช้พู่กันในมือจิ้มลงบนเนื้อแผ่นๆ จุดที่กำลังวาดเต็มแรง แล้วแหวไล่ “เลิกกวนประสาทฉันเสียทีอ๊าเซ!”

“โอ๊ยตาล” หุ่นุ้มจอมกวนอุทานเสียงดัง “โอ๊ยๆ อย่าจิ้มตรงนี้ไม่ได้ๆ”

“อะไร” ตุลดาทำหน้างั้น ก็เพนต์ตัวให้เขาตามปกติ แต่อยู่ดีๆ เขาก็ร้องลั่น ทั้งยังขยับตัวหนีจนเธอเพนต์ไม่ถนัด

“แกจิ้มนมฉันอยู่เนี่ย!” เชษฐาโวยลั่น จนคนแถวนั้นหันมามอง

ตุลดาก็ชะงักไปเช่นกันเมื่อเห็นสายตาของคนรอบข้าง ที่ต่างก็ส่งยิ้มล้อเลียน บ้างก็ชี้ชวนคนอื่นๆ ให้หันมาดูด้วย จนสำนึกได้ว่าเธอและเชษฐา นั่งหน้าชิดกันจนเกือบจะคลุกวงในกันอยู่แล้ว แถมพู่กันในมือก็จิ้มอยู่ในตำแหน่งยอดอกเขาก็คงต่างหาก

มิน่า...ป่านี่คนไม่คิดว่าเธอกับเซษฐาเล่นวิตถารอะไรกันอยู่หรือ!
 “ว้าย!” หญิงสาวร้องลั่นแล้วยับถอยจนหงายหลังกันจำเริญไม่จิต
 “อ้าวตาล” เซษฐาหัวเราะลั่น แต่ก็ช่วยพยุงหญิงสาวขึ้นมาแต่โดยดี
 “ตายๆ ล้มตุตุจำแบบนี้ เสียตายสะโพกดินระเบิดของแกหมด”

“นี่!” สาวเจ้าทำตาพอง กำลังจะด่าต่อแสบๆ แต่พูดไม่ออก เพราะหลัง
 จากเซษฐาพยุงเธอขึ้นมาแล้ว ขายัง ‘ปัดกัน’ เอาเศษฝุ่นทรายออกให้อย่าง
 ถือวิสาสะ

ตุลยดาร้องวีด เธอเงื้อมือจะตีเขา แต่เซษฐาไหวตัวทันจึงรีบวิ่งหนี
 กลายเป็นว่าเธอต้องวิ่งไล่เขาไปทั่ว ทามกลางเสียงหัวเราะชอบใจของหนุ่ม
 หน้าหวานจอมกวน และสายตาล้อเลียนระคนอิฉาของผู้คนแถวนั้น

๒

สถานที่เกิดเหตุ

หนุ่มสาววิ่งไล่กันไปทั่วหาด แต่เพราะเซซุฉุเป็นนักกีฬาเก่าและยังสูงกว่าตุลยดามาก ผลคือไล่กันไปลักฟัก เขาก็กลืนหายไปกับผู้คนมากมาย เพราะนี่ก็ค่ำมากแล้ว อีกไม่นานก็ได้เวลาฟูลมุนปาร์ตีพอดี

“หายไปไหนของมันวะ” เจ้าของเสียงหวานบนกระป๋อดกระแปด หลังจากเดินหาเซซุฉุไปทั่ว แต่ไม่เจอ จนอดคิดไม่ได้ว่าถ้าเขาคิดจะแก๊งด้วยการทิ้งเธอไว้ตามลำพังจะเป็นเรื่องแน่ เธอขับมอเตอร์ไซค์ไม่เก่งนัก คงจะขับกลับไปบ้านพักไม่ถูก และอีกอย่างถ้ามีดสนิทเมื่อไหร่เธอได้หลงทางแน่นอน

ดังนั้น...สองหัวดีกว่าหัวเดียว

ตุลยดาเดินลัดเลาะไปทั่วหาดแต่หาไม่เจอ จึงตัดใจไปนั่งรออยู่ในบาร์เหล้าหลังที่อยู่ไกลสุดที่ตกแต่งสไตล์ชนเผ่า เพราะนัดกับเซซุฉุไว้ถ้าหากันไม่เจอ ไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ หรือว่าถ้าแบตเตอรี่หมดก็ให้มาเจอกันที่นี่ แล้วจึงสั่งเบียร์มานั่งจิบตามลำพัง มือก็จิ้มมือถือติดต่อเซซุฉุไปพลาง

‘อิเซชนะอิเซชนะ อย่าให้เจอนะ แม่จะด่าหุซา’

ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ติดต่อเซซุสไม่ได้เสียที ตูเลยดาจึงละความพยายามแล้วยกขวดเบียร์ขึ้นจ่อริมฝีปาก ทว่ายังไม่ทันดื่มลงคอ สายตาก็พลันเห็นอะไรเข้าเสียก่อน

ไม่ใช่เซซุส...แต่เป็นผู้ชายชาวต่างชาติคนหนึ่งที่ถูกหิ้วปึกไปยังหลังร้าน!

‘อะไรกันวะ!’

ก็ว่าจะไม่สนใจ ทว่าการทำงานข่าวมาเกือบแปดปีก็ทำให้สัญชาตญาณนักข่าวของเธอถูกปลุกขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว สาวร่างบอบบางลงจากเก้าอี้ทรงสูง เดินปะปนกับผู้คนแล้วเลี้ยวไปยังด้านหลังของร้านเหล้า แล้วซุ่มอยู่ข้างต้นมะพร้าวใหญ่ มองชายผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นถูกหิ้วปึกขึ้นรถตู้ออกไป เธอกำลังจะหันหลังกลับ ทว่าสายตาของผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังทำงานในร้านเหล้ากลับหันมาเห็นเธอเสียก่อน

ช่วยแล้ว!

หญิงสาวใจหายวูบ เธอถลนถอยหลังจนกระทั่งชนกับใครบางคน ทำเอาสาวคนเก่งตกใจตัวแข็งทื่อ คิดว่าเป็นหนึ่งในพวกมันที่เล่นงานเธอแน่แท้ ร่างสูงใหญ่ขยับมาตรงหน้า บดบังภาพรถตู้คันนั้นเสียมิด บดบังทัศนวิสัยไปหมดสิ้น แต่ก็ทำให้ตูลอยตามองเห็นว่า เป็นใคร

“เซซุ!” เสียงหวานอุทานลั่น แต่ก็ถอนหายใจโล่งอกเมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนตัวเอง

“ก็ฉันนะสิ แกคิดว่าใคร หรือว่าซุกซนไว้” คนกะล่อนยิ้มเจ้าเล่ห์

“บ๊าลิ” ตอบแล้วก็ขยับตัวพร้อมกับชะโงกหน้ามองหารถตู้หรือผู้ร่วมขบวนการนั้น แต่เพราะตรงนี้มีดมาก เธอไม่เห็นพวกนั้นแล้ว แต่ก็ไม่เห็นใครเลยเช่นกัน

คงไม่มีอะไรมั้ง...

อดีตนักข่าวสาวปลอบตัวเองอย่างนั้น เพราะรอบตัวก็ยังปกติ บางที

คนที่ถูกห้ามออกไปนั้นอาจจะเมามากจนเพื่อนต้องช่วยกันลากออกไปก็ได้

“นั่นไง...มองใหญ่เลย แกจะทิ้งฉันใช่ไหมตาล”

จากนั้นจึงทูปอกกว้างเปลือยเปล่าแรงๆ โทะฐฐานที่ให้เธอเดินหาอยู่นานนับชั่วโมง

“อะไรอีกละตาล แกมาทูปฉันทำไม วันนี้แกทูปจนฉันเข้าไปหมดทั้งตัวแล้วนะเว้ย” ปากบ่นว่าซ้ำว่าเจ็บ ทว่าคนถูกประทุษร้ายกลับยิ้มระรื่น แล้วรวมือเล็กทั้งสองข้างไว้ไม่ให้เธอทูปเขาได้อีก

“แกหายไปไหน จนฉันจะกลับแล้วเนี่ย”

“ฉันก็เดินหาแกนั่นแหละ” เซษฐามองสีหน้าดูไม่จิตของตุลยดาแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้

“ทำอะไร”

“ข้าแก ฉันว่าแล้วว่าแกไม่เหมาะกับงานแบบนี้หรอก ออกไปหาอะไรกินกันไหม ฉันหิวแล้ววะ”

“อือ” หญิงสาวพยักหน้ารับ “ฉันก็หิวเหมือนกัน”

เซษฐาเดินนำตุลยดามายังจุดที่ฝากรถมอเตอร์ไซด์ไว้ แล้วส่งหมวกกันน็อกให้ แต่พอตุลยดาจะรับ เขาก็เปลี่ยนเป็นสวมให้เธอแทน

“ทำไมซ้ำจั่งเซษ” หญิงสาวถามเสียงขุ่น หลังจากที่เขาคล้าตัวล็อกอยู่นานแต่ก็สวมให้ไม่เสร็จเสียที และเธอก็หิวมากแล้วด้วย

“เสร็จแล้วเนี่ย ตรงนี้มันมืด ฉันมองไม่เห็นด” ตอบพลางถอยห่างจากสาวเจ้า แล้วก้าวขึ้นมอเตอร์ไซด์เตรียมตัวออกรถ

“ไปตัดแว่นไป” หญิงสาวบอกเสียงสะบัด แล้วจึงก้าวขึ้นไปนั่งซ้อนท้าย ให้เซษฐาทำหน้าที่สารธิดาเธอไปหาอะไรกินให้มันจบบๆ เสียที

ลมทะเลยามค่ำเย็นค่อนข้างแรง เซษฐาจึงขับรถด้วยอัตราเร็วแรง ชนิดว่าเต่างยังแซงได้ ขับไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน เพื่อให้ตุลยดามองสองข้างทางหาร้านที่จะนั่งกินข้าวกันด้วย เพราะตอนนี้เพิ่งสามทุ่ม ยังไม่ดึกเท่าไร

และอีกอย่างที่นี่ก็เป็นแหล่งท่องเที่ยว อย่่างไรเสียก็มีที่กินที่เ่ี่ยวได้ทั้งคินอยู่แล้ว

“เลือกได้หรือยังตลว่าจะกินอะไร” เจ้าของเสียงเข้มถามแข่งกับเสียงลม หลังจากที่นั่งรอนแทบจะรอบเกาะอยู่แล้ว แต่ตุลยดาเกียังเลือกไม่ได้ว่าจะกินอะไร

“แกไม่ช่วยคิดเลยนี้หว่า คิดมาสิเชษฐาอยากกินอะไร”

“ฉันก็ตามใจแกเิง”

“ก็ช่วยกันคิดบ้างก็ได้”

“ผัดไทยไหม” หม่อมหน้าหวานถาม เขาจำได้เสมอว่าเธอชอบกินผัดไทยหรือไม่ก็หอยทอด ชอบมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งตอนนี้อย่างตอนที่อูร์স্যายังทำงานนักข่าว ถ้าสองคนนี้อยู่ด้วยกันที่ไรก็ชอบชวนกันไปกินผัดไทยประตู่ผีทุกที

“ก็ได้ แต่แกอย่าเอาแต่ตามใจฉันสิ แกอยากกินหรือเปล่า”

“แกอยากกินฉันก็อยากกินด้วย” เชษฐาตอบง่าย ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ไป” ตุลยดาพยักหน้า

“กอดพีแน่นๆ นะน้อง พี่จะชิงแล้ว” คนกะล่อนพูดกลั้วหัวเราะแล้วทำเป็นบิดเร่งความเร็วแรงๆ แต่รถเวสป่าที่สังขารเก่าจะเป็น ‘ป้า’ สมชื่อกลับทรยศ เร่งอย่างไรรก็ไม่ขึ้น จนตุลยดาหัวเราะลั่น

“เพื่อเจ้อ” เธอดีใจเล่าเขาเบาๆ แล้วส่ายหน้าระอาความกวนประสาทของเพื่อนสนิท แม้จะไม่ทำตามที่เขาบอก แต่ก็กำซายเลื้อเขาไว้แน่น แล้วนั่งอมยิ้มไปตลอดทาง

ทั้งสองมานั่งร้านผัดไทยใต้รุ้งร้านหนึ่งที่อยู่บนทางเท้าบนถนนเลียบชายหาด แต่ไม่ได้หันหน้าเข้าหาชายหาดเหมือนร้านอาหารหรืออื่นๆ พอไปถึงก็สั่งผัดไทยคนละจาน และมานั่งรอที่โต๊ะเก่าๆ ภายในร้าน

“แกดูเมื่อปาร์ตี้นะตล” เชษฐาเป็นฝ่ายเริ่มชวนคุย เมื่อเห็นว่าหญิงสาว

ที่นั่งตรงข้ามเอาแต่มองไปรอบตัว ตรงนี้เป็นคนละฝั่งของชายหาดที่จัดปาร์ตี้ จึงเงียบสงบราวกับอยู่คนละโลก ซึ่งดูเหมือนจะเป็นที่ถูกต้องตุลดา มากกว่าตอนที่อยู่ในฟูลมูนปาร์ตี้เมื่อครู่

คนถูกถามจิบน้ำเปล่าเล็กน้อยแล้วจึงพยักหน้า “เออนะลิ ตอนแรกก็นึกสนุก เพื่อจะหาเหยื่อได้บ้าง แต่เอาเข้าจริงนี่ไม่ไหว อะไรไม่รู้ ไข่บ้างก็รีบมารีบอ้วกมันข้างขาฉันเนี่ย อีกคู่ก็แทบจะกินกันบนหาดนั่นเลย ไม่ไหวๆ เสื่อมมาก ปาร์ตี้ไม่ได้”

“แกแก่ไปแล้วมั้งตาล”

“คงจะจริง” สาวอายุใกล้สามสิบเท้าคาง แล้วมองเซซุซาเซมิ่ง “อย่าบอกนะว่าแก่ไปเชิร์ชฮอนเดอะบีชมาแล้ว”

“ไอ้บ้า” หน้ามึนหน้าหวานขำกระดากชิซุสึชิมพู่แหวนปาโล่ตุลดา “ฉันม่่วแต่เดินตามหาแก จะมีเวลาไปหาเหยื่อที่ไหน แกต้องรับผิดชอบเลยไอ้ตาล”

“ฉันไม่เชิร์ชฮอนเดอะบีชกับแกแน่ๆ” หญิงสาวส่ายหน้าพริต เพราะสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก คอยเรื่องทะเล่สิ่งตึงตังกันมาตั้งแต่สมัยวัยรุ่นคนองฮอร์โมน จนติดเป็นนิสัยมาถึงตอนนี้

“ก็ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” เซซุซาตอบยิ้มๆ ดวงตาคมหวานเป็นประกายพราวระยับ

“แล้วอะไร”

“ไปกินเหล้าเป็นเพื่อนหน่อย” พุดแล้วก็รีบดักคอต่อทันที “ห้ามปฏิเสธนะเว้ย นานแล้วที่แกไม่ได้ดื่มเป็นเพื่อนฉัน งานนี้ห้ามเบี่ยง”

“เออๆ ไปก็ไป แต่ขอกินอะไรรองท้องหน่อยแล้วกัน” เจ้าของเสียงหวานรับปากอย่างขอไปที ใ้ว่าเธอจะไม่เคยไปกินเหล้ากับฝาแฝดอูร์สยา และเซซุซาเสียเมื่อไหร่ ตรงกันข้าม เพราะตอนอายุสี่สิบพอเข้าฉบับได้ครั้งแรก พวกเธอก็ไปก่อวีรกรรมฝากถุงอาเจียนไว้ใต้บาร์ในฉบับมาแล้ว!

ตุลดาเผลอคิดถึงไปถึงเรื่องเก่าๆ พอดีกับที่ผัดไทยมาเสิร์ฟ ทั้งสองจึง

นั่งกินต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเรียบร้อยแล้วจึงไปที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลจากที่พัก

ตอนที่ทั้งคู่มารั้งก็ดึกมากแล้ว ภายในร้านจึงเปิดเพลงดังกระหึ่มหนุ่มสาวเลือกนั่งมุมในสุดของร้านและสั่งทั้งเหล้าและกับแกล้มมานั่งกินเล่นระหว่างมองหนุ่มๆ สาวๆ นักท่องเที่ยวเฝ้าตากันเพลินตา

“ไม่ได้เที่ยวนานแล้วหรือตาล” เชษฐาเปิดคำถาม หลังจากนั่งมองหญิงสาวตรงหน้าอยู่นาน ตulyดาเอาแต่มองนั้นมองนี่ไปรอบตัว ทำเหมือนเพิ่งเคยเข้าร้านเหล้าครั้งแรกก็ไม่ปาน

“ก็ตั้งแต่ไอ้เอื้อยเกิดเรื่องก็ไม่ได้ดื่มจริงจังเลย” ตulyดาตอบพร้อมทำหน้าที่ครุ่นคิดไปถึงอดีต เมื่อก่อนเธอกับอูร์স্যานี้คือแก้วตาชายาต้องมาตั้งแต่สมัยเรียน แต่อูร์स्याพอเกิดเรื่องก็ห่างหายไปทันที ยิ่งพอเพื่อนแต่งงานและย้ายไปอยู่กับเฮคเตอร์ เธอไม่มีเพื่อนไปนั่งดื่มนั่งกินเหมือนก่อนจึงห่างหายจากสุราเมรัยไปเสียนาน

“กลัวหรือ”

“ก็ไม่มีเพื่อนที่ไวใจได้ไปกินนี่หว่า” หญิงสาวยกไหล่ “แต่ช่างเถอะ วันนี้น้ำกับแก”

“แกไวใจฉัน?” เชษฐาเลิกคิ้วเล็กน้อย พร้อมกับยิ้มตาเป็นประกาย

“ก็เออสิ” ตulyดาพยักหน้าแล้วก้มลงจิ้มเอ็นซ้อไก่ทอดเข้าปาก ไม่ทันสังเกตสายตาเป็นประกายของชายหนุ่มตรงหน้า

“ถ้าอย่างนั้นก็ชน!” เชษฐาชนแก้วกับสาวตรงหน้าแล้วดื่มรวดเดียวหมด จากนั้นจึงยกแก้วท้าทาย “ไฉไลยง ฐึ่ใหม่”

“คนอย่างไอ้ตาลไม่ยอมแพ้แกแน่เชะ!” ตulyดาประกาศกร้าว แล้วยกแก้วดื่มรวดเดียวหมดเช่นกัน

เมื่อมีแก้วแรก แก้วที่สอง สาม และสี่ ก็ตามมาเรื่อยๆ อย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด...

ยิ่งดีก็มากเท่าไร' เพลงในร้านเหล้าก็ยิ่งบีบกระชั้นเป็นจังหวะรัวแรง
บวกกับแอลกอฮอล์ที่เข้าไปในกระแสเลือดด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้ใจสั่นมากขึ้น

“ฉันว่าฉันต้องแก่ลงเยอะแล้วแน่ๆ เลยวะเซซ” สาวอายุใกล้สามสิบ
ยกมือทาบอก รู้สึกได้ถึงหัวใจที่เต้นแรงไปกับเสียงเบสหนักๆ ของเพลงใน
ร้าน จนอดคิดแบบตลกๆ ไม่ได้ว่าหัวใจเธอจะวายไปก่อนไหม

“แก่กับฉันอายุเท่ากัน ฉันยังไม่แก่แล้วแก่จะแก่ได้ไง”

“ฉันเพิ่งยี่สิบเก้า!” คนเด็กกว่ารีบแย้ง แม้จะเกิดหลังจากเซซฐาและ
อูร์สยา แต่ก็ห่างกันสิบเดือน ยังนับว่าอายุยี่สิบเก้าอยู่ ให้ตายอย่างไรก็ไม่
ยอมรับว่าสามสิบจนกว่าจะถึงวันเกิดในอีกสิบเดือนข้างหน้าแน่นอน!

“เออๆ ไม่แก่ก็ไม่แก่” หนุ่มหน้าหวานหัวเราะเบาๆ แล้วเติมเหล้าลง
แก้วให้สาวตรงหน้า

“นี่เซซ”

“อะไร” เซซฐาเงยหน้าขึ้นสบประสาณดวงตากกลมหวานที่เริ่มฉ่ำปรือ
เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

“แกยังไม่มีแฟนอีกเหรอ”

“ทำไมถามแบบนี้ หรือว่าเริ่มเห็นว่าฉันหล่อ...แค้!” พูดยังไม่ทันจบ
ก็ถูกสาวเจ้ายัดเอ็นข้อโก๋ทอดชิ้นใหญ่เข้าปากจนเกือบสำลัก

“ไอ้ตาล!”

“เอาความจริง...ไม่มันโนลิเซซ”

“ไม่หรอก ฉันแค่มีคนที่คุณชอบแล้ว” เซซฐาตอบพร้อมกับยิ้มเล็ก
น้อย เขาเต็มไปด้วยน้อยกว่าตุลยดา และอีกอย่างตอนที่เรียนต่างประเทศก็ดื่ม
บ่อย เรียกได้ว่าสั่งสมวิชาฝึกวิทยายุทธ์มาอย่างโชกโชน เหล้าแค่นี้ทำอะไร
เขาไม่ได้ ผิดกับสาวตรงหน้าที่เริ่มเลื้อยไปกับโต๊ะแล้ว แต่ก็ยังฝืนตาปรือคุย
กับเขาต่อ

“ใครอะ” ตุลยดาทำตาพราว นึกสนใจขึ้นมาทันที

“แกอย่ารู้เลย”

“ทำไมล่ะ ฉันไม่รู้จักเธอ” ตุลยดาทำหน้าที่เสียดายเล็กน้อย เมื่อนึกไปถึงตอนที่อุรุษยาบ่นให้ฟังว่าราพณ์บ่นต่อมาอีกทีว่าเซษฐาเล่นควงสาวไม่ซ้ำหน้า แต่จนป่านนี้ก็ยังไม่ลงเอยกับใครเสียที

“อยากรู้ขนาดนั้น?” หนู่มมาดกวนเล็กคิ้วพร้อมกับยิ้มตาพราว

“ແหม...” เจ้าของเสียงหวานลากเสียง พร้อมกับตั้งตอกนั่งเฝ้าคาง ประคองศีรษะตัวเองไว้ไม่ให้พบบลงกับโต๊ะ “ฉันก็แค่อยากรู้ว่าคนแบบไหนที่ทำให้คนบ้ากามอย่างแกหยุดได้”

“ไม่บอก”

“สรุปว่าฉันไม่รู้จักจริงๆ ใช่มั้ย?”

“บอกว่าไม่บอก ไม่ได้บอกว่าแกไม่รู้จัก” เซษฐาหัวเราะหึๆ

“หมายความว่าฉันรู้จักเธอ”

“อย่างนั้นละมัง”

“ใครอะ!” ตุลยดาแทบสร้างมาเป็นปลิตั้ง อยากรู้อยากเห็นเสียจนต่อม ‘เผือก’ ลั่นสะเทือนระดับสิบ

เซษฐาหัวเราะเบาๆ แล้วรินเหล้าเต็มให้สาวตรงหน้า “อยากรู้อะไรต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

“ทำไมเหมือนฉันจะเสียเปรียบ” หญิงสาวขมวดคิ้ว มองเพื่อนสนิทด้วยสายตาไม่ไว้ใจ

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะถามแกด้วย แกตั้งเงื่อนไขกับฉันด้วยก็ได้”

ตุลยดาทำหน้าที่ครุ่นคิด ไม่อยากไว้ใจคนเจ้าเล่ห์อย่างเซษฐามากนัก เพราะรู้ว่าเขาต้องหาเรื่องแกเองอีกแน่ๆ ตั้งแต่เด็กจนโตก็แก่งเธอสารพัด แต่ทำอย่างไรได้ ในเมื่ออยากรู้จนตัวสั่นไปหมดแล้ว สุดท้ายก็พยักหน้า “เอาสิ แล้วเงื่อนไขของแกคืออะไร”

“หนึ่งแก้วต่อหนึ่งคำถาม” เซษฐายิ้มเจ้าเล่ห์ พร้อมกับเลิกคิ้วท้าทายอยู่ในที แล้วก็เป็นจริงอย่างที่คาด พอถูกท้าทายเข้าหน่อยสาวเจ้าก็ทำตาพองทันที

“ได้!” ตุลยดา ยกแก้วขึ้นมา แล้วเริ่มตั้งคำถาม “คนที่แกชอบคือใคร...ตอบ!”

“แกรู้จักดี คนใกล้ตัวเลยละ” เชษฐาตอบยิ้มๆ แล้วพยักหน้า ส่งสายตาทวนสัญญาณ จนตุลยดาต้องกระดกเหล้าในมือรวดเดียวหมด

“มา...ที่นี้แกถามฉันบ้าง” พุดพลางรินเหล้าใส่แก้วแล้วยื่นให้เชษฐา

“ทำไมแกถึงเลิกกับไอ้หน้าปลาตีนล้าล้าโคลนนั้น” เขาหมายถึงอดีตแฟนคนแรกของตุลยดา คนแรกและคนเดียวสมัยที่สาวเจ้าเรียนอยู่มัธยมปีสุดท้าย

“ดูปากแกสิ” หญิงสาวนินวหน้า “เขาชื่อพีโปรด ไม่ได้ชื่อปลาตีน”

“ฉันหมายถึงหน้ามัน”

“เขาหล่อกว่าแกเยอะ ยิ่งตอนนี้ยิ่งหล่อนะ” ตุลยดา ยกไหล่ “ลูกคนรวยก็อย่างนี้แหละ แกพอโตเรียนจบก็ออรั้งจับ เรื่องธรรมดา”

“นี่แกยังติดต่อมันหรือ” เชษฐาถามเสียงดังแข่งกับเสียงเพลงภายในร้าน

“เปล่า” เจ้าของเสียงหวานปฏิเสธ “แค่เห็นข่าวเขาตามสื่อโซเชียลนะ แต่จริงๆ แล้วเมื่อเข้าก็เจอที่สนามบินที่นั่นด้วย”

“แกไม่คิดจะกลับไปคืนดีกับมันใช่ไหม”

“หนังสือเล่มเดิม ต่อให้อ่านใหม่ก็จบแบบเดิม” ริมฝีปากได้รูปกดลงเล็กน้อยเป็นเชิงหยัน แต่แล้วก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อคิดอะไรขึ้นได้

“เป็นอะไรตาล”

“แกถามฉันเยอะไปแล้วนายเชช กินเข้าไป สามแก้วต้องหมด!” เรื่องอะไรเธอต้องเป็นคนเมาฝ่ายเดียวเล่า...ไม่รู้ละ ถ้าเธอเมา เขาก็ต้องเมาด้วย

เชษฐามองสาวตรงหน้าแล้วก็ยิ้มเล็กน้อย เห็นสีหน้าเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นของเธอแล้วก็แล้งไม่ลง จึงยกแก้วดื่มรวดเดียวหมดแล้วเติมใหม่อีกสองครั้งและดื่มหมดเช่นกัน

“สุดยอดดดด!” ตุลยดาลากเสียง และยกมือประสาน ‘คารวะ’

เพื่อนสนิท “ข้าน้อยขอคารวะท่านอาจารย์ โปรดรับข้าเป็นศิษย์ด้วย กินเหล้ายังงี้ไม่ให้มาขอรับ”

“ตกลงละตาล” ท่านอาจารย์หัวเราะเบาๆ สายตาที่มองมานั้นเป็นประกายหวานซึ่งและเต็มไปด้วยความหมาย ถ้าเพียงแต่คนมาจะทันสังเกตสักนิด “ฉันไม่อยากได้แก่เป็นศิษย์หรอก”

ตุลยดาหนึ่งมองเขาด้วยสายตาประหลาด จนเชษฐาต้องเรียกสติ “ตาล!”

“แกยังไม่ได้อตอบคำถามฉันเลยนี่หว่า” ตุลยดาทำหน้ายุ่ง แล้วชี้หน้า “แกต้องบอกมา เพราะความจริงมีแค่เพียงหนึ่งเดียว!”

“เพื่ออะไร” ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป ยามมองคนมาตาเยิ้มที่เดียวถามนั่นถามนี่วนไปเวียนมา แถมอยู่ๆ ก็เปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย แล้วก็พวนกลับมาเรื่องเดิมอีก

ตุลยดาไม่รู้จะรู้อะไรอีกแล้ว พอถามเสร็จเธอก็พุบหน้าลงกับโต๊ะ เมาจนหลับไปแล้ว ดีหน่อยที่เธอเป็นคนประเภทเมาแล้วนอนหลับเดียว ไม่ใช่พวก ‘เมาแล้วเรื้อน’ ประเภทโวยวายหรือลุกขึ้นมาร้องรำทำเพลง ไม่อย่างนั้นก็คงคุมไม่อยู่เช่นกัน

“ไอ้ตาลเอ๊ย...ถ้ามากับคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน แกจะทำยังไง” เชษฐาบนเตียงน้อยยามเห็นเพื่อนสนิทที่เฝ้ามองมาหลายปีเมาหลับแล้ว เขาถอนหายใจเล็กน้อย แล้วจึงประคองเธอออกจากร้านโดยไม่สนใจสายตาผู้คนรอบข้างเลยสักนิด

ร่างเพรียวบอบบางของสาวในอ้อมกอดไม่เป็นปัญหาที่เชษฐาจะอุ้มเธอออกมาจากร้าน แต่การพาเธอกลับนี่สิ เพราะรถที่เขามาใช้ก็เป็นแค่รถจักรยานยนต์เวสป่าเท่านั้น ไม่ใช่รถยนต์ที่จะให้เธอนอนไปได้ จึงอดห่วงไม่ได้ กลัวว่าจะทำเธอตกธไปเสียก่อน

“แกนั่งซ้อนท้ายฉันไหวไหมตาล” เชษฐาตะโกนที่แก้มนวลเนียนของสาว

ในอ้อมแขนเบาๆ จนในที่สุดเธอก็ลืมตามองเขา

“เซซหรือ”

“อ้าวไฉน” หนุ่มหน้าหวานหัวเราะ “แกจำไม่ได้หรือไงว่ามากินเหล้ากับฉัน”

“พีโปรดไปไหน” คนเฒ่าถามไปเรื่อยๆ ตามที่ใจคิดว่าตอนนี้เธอคือเด็กสาวมัธยมปลายวัยสิบเจ็ด ที่ตกหลุมรัก ‘พีโปรด’ หนุ่มรุ่นพี่ข้างบ้าน ที่มาเรียนชั้นเดียวกันเพราะเสียเวลาไปแลกเปลี่ยนต่างประเทศถึงสองปี

“เลิกพูดถึงมันเถอะ ไหนว่าลืมมันไปแล้วไง”

“วันก่อนเดินสวนเขาด้วยนะเออ”

“นี่เซซ!” คนเฒ่าลืมครึ่งแล้วครึ่งเล่ากระแทกเสียงตอบ ตั้งแต่เด็กจนตอนนี้ สำหรับตุลดาแล้ว เขาไม่มีความสำคัญเท่าอูร์สยาหรือใครเลย จึงมักเป็นคนตกสำรวจของตุลดาเสมอ

“อ้อ...ใช่ๆ มากับเซซนี่นา”

“แกนั่งไม่ไหวแล้วมั้งตาล ชีหลังฉันไหม”

“จะเดินกลับกรุงเทพฯ เลยหรือ” เจ้าของเสียงหวานถามงงๆ “ไถลนะเซซ แกจะแบกฉันเดินกลับกรุงเทพฯ จริงๆ หรือ”

“ตาล...” เจอคนเฒ่าแล้วเอ๋อแบบนี้ เซซฐาก็อดถอนหายใจไม่ได้เช่นกัน “ตอนนี้เราอยู่พังงานะ”

“อ้าวเหอ”

“มาอยู่บ้านพั่วไฉ่เอื้อย จำได้ไหม”

“ง่วง...อยากนอนแล้ว”

“จะพาไปนี่ไง...นั่งซ้อนท้ายฉันไหม”

“ไหวๆ” ตอบแล้วก็ก้าวขาขึ้นนั่งคร่อมรถมอเตอร์ไซด์ แต่...ของใครก็ไม่รู้

“ตาล...คันนี้!”

“อ้าวเหอ” ตุลดาทำตาหยีแล้วส่งยิ้มล่องลอย แล้วขยับมานั่งบน

เวลาที่เขาเข้าไปใช้งานตอนอยู่บนเกาะ

หนุ่มหน้าหวานยิ้มและส่ายหน้าเบาๆ จากนั้นจึงก้าวขึ้นนั่งบนรถแล้วสตาร์ทเครื่อง คว่ำมือเล็กนุ่มนิ่มมาให้ออบกอดเอวเขาไว้ “กอดฉันไว้นะตาล กอดให้แน่น เตียวตก”

“ด้ายเลย...” คนเมาตอบเสียงยานคาง แต่สองมือกอดรัดลำตัวของเซษฐาสุดแรง จนอดิตันกก็ฟ้าหนุ่มแทบจุก

“ตาล!”

“อะไร”

“มันเกินไปแล้ว กอดดีๆ สิวะ แบบนี้นั่นหายใจไม่ออก”

“เธอ” อดิตันกขำสรวลถามงๆ แต่ก็ลดแรงกอดแต่โดยดี รอจนกระทั่งเซษฐาออกรถแล้ว เธอจึงค่อยๆ ชบหน้าลงกับแผ่นหลังกว้างที่คุ้นเคย

เวลาล่วงเลยกว่าครึ่งค่อนคืน แต่เซษฐาก็ค่อยๆ ขับมอเตอร์ไซด์ไปบนถนนเลียบชายหาดอย่างระมัดระวังเพราะกลัวว่าคนเมาที่นั่งกอดเอวเขาไว้แน่นจะไม่ได้สติจนตรกไปเสียก่อน และอีกอย่าง...เขายากหยุดเวลาไว้ตรงนั้นนานๆ

แม้จะไม่เห็นหน้า แต่การที่ตุลยดาชบหน้าลงกับแผ่นหลังกว้างทั้งยังกอดเขาอย่างไว้เนื้อเชื่อใจทำให้เซษฐายิ่งรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก เพราะถ้าเธอมีสติเธอคงไม่ทำแบบนี้ และนั่นก็เป็นสิ่งที่เขาต้องการมาตลอด เป็นสิ่งที่หล่อหลอมให้เขาเป็นเขามาจนถึงวันนี้

ทุกอย่างก็เพราะเธอ...

ยิ่งดีก็อากาศริมทะเลก็ยิ่งเย็น ชายหนุ่มลดความเร็วลงอีกนิด ปล่อยให้ลมทะเลยามค่ำคืนที่รายล้อมรอบตัวปะทะใบหน้า แล้วละมือข้างหนึ่งมากุมมือทั้งสองของตุลยดาไว้ ส่งความอบอุ่นจากมือเขาสู่มือของเธอ

“ตาล...หลับหรือ” เจ้าของเสียงเข้มถาม ทว่าคำตอบที่ได้มามีเพียงความเงียบเท่านั้น

‘หมาน้อยเอ๊ย’ เชษฐาี่ยมอยู่ในความมืด เขาจับมือตุลดาไว้อย่างนั้น
ตลอดทางจนกระทั่งมาถึงบ้านพัก

ยามราตรีดึกสงัด สายลมทะเลพัดเอื่อยยิ่งทำให้อากาศยามค่ำเย็น
ลงเรื่อยๆ ดวงจันทร์ที่ส่องสว่างเต็มดวงเผยให้เห็นน้ำทะเลที่ขึ้นมาจนเกือบ
ถึงระเบียงหลังบ้านพักที่ติดทะเล มองไม่เห็นชายหาดอีกแล้ว แต่ก็ทำให้
บรรยากาศโรแมนติกเหลือเกินยามได้มองดวงหน้านวลเนียนใต้แสงจันทร์
คงจะดีกว่านี้...ถ้าเธอไม่เรอออกมาเสียก่อน

“เออะ...”

เชษฐาหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง บรรยากาศหวานซึ่งเมื่อครู่ถูก
ตุลดาทำลายลงไม่มีเหลือ โดยที่ ‘หมาน้อย’ ตัวดีของเขายังไม่รู้ตัวเลยสัก
นิด แม้จะถูกเขาอุ้มเข้ามาในห้องนอนที่เปิดประตูออกสู่ทะเลได้ก็ตาม

“ตาล” หม่อมหน้าหวานเรียกเพื่อนสนิท ปลายนิ้วกร้านแตะลงบนผิว
แก้มเนียนละเอียดยของสาวตรงหน้า ไม่นานเธอก็ลืมตาขึ้น

“เข้าแล้วหรือ”

“ยัง...แต่นักีตีสามแล้ว แค่วรไปล้างหน้าล้างตาล้วนนอน”

“อ้าวเหอ” ตุลดาถามเสียงจ้วเจีย สองมือยกขึ้นเกาศีรษะจนเรื้อน
ผมยาสลวยยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เธอพยายามย่นกายลุกขึ้น แต่เดินไปได้
สองก้าวก็ล้มไม่เป็นท่า

“โอย!”

“เอาเข้าไป” เชษฐาส่ายหน้าเล็กน้อย มองสาวตัวเล็กบางที่พอล้มก็นั่ง
ฟูพหน้ากองกับพื้น ไม่มีทีท่าจะลุกขึ้นมาเลยแม้แต่น้อย จึงต้องเรียกเธออีก
ครั้ง

“ตาล...ไป จะพาไปเข้าห้องน้ำ”

“อื้อๆ” คนเมาเียงหน้าแล้วยิ้มหวานยิ้ม “ขอบใจเอื้อย แกนี่น่ารัก”

“ก็บอกว่าฉันคือเชษฐา” ถูกมองข้ามแรกๆ ก็พอทำเนา แต่เจอบ่อยครั้ง

เข้าก็ไม่ไหว โดยเฉพาะกับตุลยดา คนที่เขาอยากมีตัวตนด้วยมากที่สุด แต่ถึงจะถูกมองข้ามอย่างไร เขาก็ใจแข็งกับเธอไม่ลงเสียที สุดท้ายเขษฐาก็ประกอบร่างบอบบางขึ้นแล้วอุ้มไปส่งถึงในห้องน้ำแต่โดยดี

“อ่า...โทษทีเชซ”

“แกต้องบอกว่า ‘ขอบใจ’ ไม่ใช่ ‘โทษที’ เข้าใจไหม”

“เข้าใจ” ตุลยดารับคำสั่งแล้วขยับตัวเตรียมถอดเสื้อผ้าหน้าตาเฉย

“ตาล!” เขษฐาร้องเสียงดัง พยายามเรียกสติคนเมาที่ตอนนี้ไม่รู้สติอะไรอีกแล้ว จนสุดท้ายเขาต้องเป็นฝ่ายถอย แต่ก่อนออกไปก็มีวายกำชับ “อย่าลืมหองนะ ถ้ามีอะไรก็เรียกฉัน”

“ขอโทษเอื่อย” เธอตอบเสียงยานคาง

“แกต้องบอกว่า ‘ขอบใจเชซ’ ต่างหาก!” หนุ่มหน้าหวานส่ายหน้าเบาๆ แล้วปิดประตู แต่ก็ไม่ยอมห่างไปไหน เขาคอยเดินวนไปวนมาอยู่หน้าห้องฟังและสังเกตว่ามีเสียงผิดปกติหรือไม่ คอยเรียกชื่อให้เธอขานรับ เพราะว่า ‘ไอ้หมาน้อย’ ของเขาจะเป็นลมล้มพับไปเสียก่อน

เสียงสายน้ำไหลตกกระทบพื้นกระเบื้องดังเคล้าเสียงเพลงดังหึ่งหึ่งตลอดเวลา บ่งบอกว่าคนด้านในคงกำลังอาบน้ำสบายใจ จนกระทั่งเสียงน้ำและเสียงร้องเพลงหยุดลง ก็ทำเอาคนที่รออยู่ด้านนอกใจเสียเล็กน้อย เขษฐารีบเดินไปปิดประตูห้องน้ำแล้วออกปากเรียกทันที

“ตาล...ทำอะไรอยู่ ฉันเข้าไปได้ไหม”

ไม่มีเสียงตอบรับจากคนด้านใน ทุกอย่างเงียบเสียจนเขษฐาใจคอไม่ดี มือหนาคว่ำลูกบิดประตูเตรียมจะเปิดเข้าไป แต่ก็ไม่ทันได้ทำอย่างที่ได้คิด อยู่ๆ ประตูห้องน้ำก็ถูกเปิดเสียก่อน ทำเอาร่างสูงที่เตรียมโถมตัวเข้าไปถึงกับเสียหลัก เซไปชนกับส้วมวางเล็กที่อยู่ด้านในจนล้มลงไปทั้งคู่

และทุกอย่างคงจะดีกว่านี้ ถ้าตุลยดาสวมเสื้อผ้าครบแล้ว ไม่ใช่มีแค่ชุดชั้นในและผ้าเช็ดตัวสีขาวเพียงผืนเดียวเท่านั้น!

“ตาล...” สภาของหญิงสาวในอ้อมกอดทำเอาเซซฐากลิ่นน้ำลายฝืดคอ จริงอยู่ที่เขาคิดไม่เชื่อ แต่ก็ไม่เคยเลยสักครั้งที่คิดเอาเปรียบตอนที่เธอไม่ได้สติอย่างตอนนี้

“เอื้อย...”

“จะให้บอกอีกก็ที่ว่าฉันคือเซซ!” คนไม่สำคัญได้แต่ทอดถอนใจ สองมือจับชายผ้าเช็ดตัวทั้งสองข้างให้พันรอบลำตัวบอบบางไว้ แล้วประคองคนเมาจนเพี้ยนขึ้นแล้วพากลับไปที่เตียง

“เซซๆ”

“อะไร”

“แกว่าฉันสวยไหม...” ถามแล้วก็ไม่รอคำตอบเลยสักนิด รีบตัดพ้อเสียงดัง “แกว่าไม่สวยเธอ”

“ยังไม่ได้ตอบ” เป็นอีกครั้งที่เซซฐากถอนหายใจ เขาคดไหล่เมรีชีเมาให้นั่งลงกับเตียง จากนั้นจึงมองหากระเป๋าทิ้งขว้างของตุลยดา ต้องหาเสื้อผ้าชุดนอนให้เธอสวมก่อนที่จะตัวเขาเองนี้แหละที่จะอดใจไม่ไหว

“มีแต่คนบอกว่าฉันไม่สวย ปากก็กว้าง ไม่มีความเป็นผู้หญิง...แฮ้อ”

“แกสวยสำหรับฉันเสมอน่าตาล” หนุ่มหน้าหวานตอบทั้งที่ยังไม่มองหน้า เพราะมัวแต่เปิดกระเป๋าทิ้งขว้างของสาวเจ้า

“แกก็เคยบอกว่าฉันไม่สวยนะเอื้อย”

“แฮ้อ...” คนถูกเข้าใจว่าเป็นแฝดน้องก็คร้านจะเถียงกับเธอแล้ว จึงจำใจยอมรับสภาพ สวมรอยเป็นน้องสาวฝาแฝดไปก่อน แล้วตอบเสียงเครียด “ถ้าฉันบอกว่าแกสวย แกได้หาเรื่องเยาะเย้ยฉันนะลิตาล”

“แต่ตอนนี้สวยใช่ไหม”

“อือ” เซซฐาตอบส่งๆ แล้วหันกลับมาหาโดยมีชุดนอนเสื้อกล้ามกับกางเกงขาวผ่าปลีสีเหลืองลายอุลตราแมนของเธอติดมือมาด้วย แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นว่าคนห่วยไม่สวยกำลังแต่งหน้าตัวเองอยู่เสียอย่างนั้น

“ตาล!”

“หือ” คนเฒ่าแล้วร่ำรับคำเสียงเลื่อนลอย

“วางลิปสติกของแกลงเดี๋ยวนี้ นี่มันตีสาม แกต้องนอน”

“ไม่ใช่จะเข้าหรือ”

“จะเข้านะใช่ แต่แกต้องนอน ตอนนี้แกอยู่ทะเล พรุ่งนี้ไม่ต้องทำงาน” พุดแล้วยื่นชุดนอนให้ “สวมเดี๋ยวนี้ แล้วนอนไปเลย ฉันจะเช็ดหน้าให้”

“ก็ได้” ตูยดาร์รับคำ เธอโยนทั้งลิปสติก แป้ง อายไลเนอร์และดินสอเขียนคิ้วที่เป็นดังอวัยวะที่สามสิบสามทิ้งไว้บนเตียงแล้วล้มตัวลงนอนอย่างว่องไว

เห็นคนเฒ่ายอมสงบปากสงบคำแล้ว เชษฐาก็ค่อยโล่งใจ เขาคบกับเธอมานานพอที่จะรู้ว่าเวลาตุยดาเฒ่าเธอจะไม่อาละวาด ไม่ไวยวาย อย่างดีก็แค่พุดมาก พุดไปเรื่อยเรื่อย เพื่อจ้อไปเรื่อย แต่ไม่ทำอะไรแผลงๆ อย่างคราวนี้ก็เช่นกัน แค่ออกตึก เธอก็เข้าใจและทำตามอย่างไม้อัดออก

แต่หลับไปเลยจะดีที่สุด...

เชษฐาคิดแล้วเดินกลับไปรื้อกระเป๋าเดินทางของตุยดา ดีที่มีน้องสาว เขาจึงรู้ว่าอะไรคือกลิ่นซึ่งลบเครื่องสำอางของพวกผู้หญิง และรู้ว่าต้องทำอะไร เพียงไม่นานเขาก็หาได้ทั้งสาลีและกลิ่นซึ่ง รวมทั้งเตรียมผ้าขนหนูชุบน้ำบิดให้พอหมาดจนเรียบร้อย จากนั้นจึงเดินกลับไปหาตุยดา

“ไอ้ห่าน้อยเอ๊ย” เจ้าของเสียงเข้มบ่นเบาๆ ยามมองคนอยากสวยที่แต่งหน้าเสียดูไม่ได้ ทั้งที่ปกติเวลาเธอแต่งหน้าก็แต่งออกมาไม่มากไม่น้อย เรียกได้ว่าสวยกำลังดี แต่พอเฒ่าเข้าไปแล้วก็แทบเป็นิวทีเดียว

เชษฐาบรรจงเช็ดเครื่องสำอางออกจากใบหน้าवलเนียนของสาวเจ้าอย่างเบามือ จนกระทั่งสะอาดเรียบร้อยแล้ว จึงใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำที่เตรียมไว้เช็ดหน้าให้เธออีกที

“เซเซ...” เสียงหวานดังมาก่อนที่เจ้าตัวจะลืมตาขึ้นมองเขา

การที่อยู่ว่า คนที่คิดว่าหลับไปแล้วก็ลืมตาขึ้นแล้วมองด้วยสายตาหวานยิ้มส่งผลกับเชษฐาอย่างจิง รวากับรอยยิ้มของเธอค่อยๆ กัดเซาะ

กำแพงแห่งความยับยั้งชั่งใจของเขาให้พังทลายลงทีละน้อย

“จำได้แล้วหรือว่าฉันคือเซซุ ฉันก็เพื่อนเก่า...ไม่ได้มีแค่ไอ้เอื้อยเสีย
หน่อย”

“จำได้” ตูลุยดาพยักหน้า แล้วถามเสียงอ่อน “แกว่าฉันสวยไหม”

“ถามก็ครั้งแล้วเนี่ยตาล เกมามากแล้ว นอนเยอะ” เซซุพยายาม
เกาะมือน้อยที่จับแขนเขามั่น แต่เกาะไม่ออก และเขาก็ไม่ใจแข็งพอที่จะขัดใจ
เธอด้วย

เมื่อไม่ได้คำตอบที่ค้างคาใจมานานแทบจะตลอดชีวิตสาวของเธอ
ตูลุยดาก็ทำหน้าบู๋ แอลกอฮอล์ในกระแสเลือดทำให้ลืมหืมตมดลื่น มือ
ข้างหนึ่งจึงจับมือนางไว้ อีกมือก็รี้งต้นคอของเซซุให้ก้มลงมาหา

“ไอ้ตาล!”

“แกยังไม่ตอบเลย” ตูลุยดาขึงตื้อตึง พอเขาขึ้นแรงไว้ เธอก็เพิ่มแรง
กดจนใบหน้าคมเข้ชิดกับใบหน้าของเธอแค่เส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้น

ความใกล้ชิดแบบไม่ทันตั้งตัวส่งผลให้เซซุหลุดลื่นไปเช่นกัน ตูลุยดา
ไม่ได้สติ เธออาจทำไปแบบไม่รู้ตัว แต่กับเซซุผู้นั้นไม่เลย เขาไม่เมาลึกลับ
ไม่มีเมเผลวเดียวที่จะไม่ได้สติ แอลกอฮอล์ไม่มีผลต่อเขา ทว่าสิ่งที่กำลัง
สร้างความปั่นป่วนจนแทบคุมสติไม่ไหว คือความหอมหวานที่อยู่ตรงหน้า
ต่างหาก

ดวงตาสองคู่สบประสาน กลิ่นหอมของสบู่กุหลาบอย่างที่ตูลุยดาชอบ
ใช้เป็นประจำตั้งแต่เมื่อคราวแรกจรู่นจนถึงตอนนี้กระตุ้นสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ใน
ใจเซซุ คลื่นความร้อนที่แล่นปราดไปทั่วร่าง เกิดเป็นความรู้สึกที่ยากจะ
ควบคุม

“ตาล...แกปล่อยฉันก่อนดีกว่า”

ตูลุยดาไม่ตอบ และก็ยังไม่ยอมปล่อยมือเช่นกัน ตรงกันข้าม เธอกลับ
ใช้สองมือคล้องลำคอเขาไว้ และจ้องริมฝีปากของหนุ่มหน้าหวานตาไม่
กะพริบ

และนั่นทำให้ความอดทนของเชษฐาพังทลายลงไม่มีเหลือ... ใบหน้าคมคายก้มลงไปหาพร้อมกับการปิดปากเธอด้วยริมฝีปากของเขา!

สัมผัสนุ่มนวลแต่แฝงไปด้วยความร้อนรุ่มส่งผลให้ตุลยดาสะดุ้งเล็กน้อย เธอรู้สึกราวกับกำลังหลับฝัน ทว่าในความฝันนั้นเต็มไปด้วยความท้าทายแสนหวาน หลอกล่อให้เธอหลงมัวเมาจนไม่สามารถควบคุมสติได้อีกต่อไป

เธอควรทำเช่นไร...

ท่ามกลางความสับสนและสติอันแสนเลื่อนราง มีเพียงจุมพิตหวานหวานจากคนตรงหน้าที่ดึงความสนใจของเธอไว้ได้ ตุลยดาจึงจวบตอบไปตามสัญชาตญาณ

การตอบสนองแบบไร้ประสบการณ์ที่ว่าเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นของสาวในอ้อมกอดทำให้เชษฐากัดฟันแน่น ชมความต้องการที่จะ ‘จัดการ’ อะไรๆ ให้มันเรียบร้อยไปอย่างที่ไม่ต้องการมานานแสนนาน แต่ก็ทำไม่ได้ เขาจะไม่มีวัน ‘ทำ’ ตอนที่เธอยังไม่มีสติอย่างนี้

“ตาล...มีสติหน่อย ก่อนที่ฉันจะห้ามตัวเองไม่ได้” เชษฐากัดฟันแล้วผล่ออกจากร่างนุ่มนวลในอ้อมกอดอย่างแสนเสียดาย แต่เขาไม่ยอมเอาเปรียบเธอตอนนี้ ทว่าตุลยดากลับรังเกียจเขาอีกครั้ง แล้วเป็นฝ่ายแบริมฝีปากลงบนริมฝีปากของเขาเสียเอง

ไม่มีเลยสักครั้งที่ตุลยดาจะเป็นฝ่าย ‘ใกล้ชิด’ กับเขาก่อนถึงเพียงนี้ และนั่นก็ทำให้เชษฐาไม่อาจทนต่อความหอมหวานที่แผ่รอมมานานนับสิบปีได้อีกต่อไป

“ฉันเตือนแกแล้วนะตาล”

ในเมื่อมีน้ำตาลอยู่ตรงหน้า แล้วมดแดงที่แฝงพวงมะม่วงมานานแสนนานอย่างเขาจะอดใจไม่ ‘ชิม’ ความหวานนี้ได้ยังไงกัน